

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

24 ללא פרסומות. ללא חדשות. ללא פוליטיקה.

מיטב השידורים מגדולי הרבנים

האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

הרב הנסתר המקובל יהודה זרחיה מרדכי לייב חיים הלוי סגל זצ"ל- נולד בשושן פורים ה'תרפ"ד (1924) בירושלים. נקרא על שם סבו, הגאון ר' יהודה זרחיה אזולאי, ששימש כחכם באשי. בינקותו עברו הוריו לגור בנווה שלום שביפו. בהיותו כבן שנתיים נחטף, ואביו מצאו בחסדי שמים בתוך שק על שכמו של ערבי. כבר משחר ילדותו ניכרו בו כשרונות מזהירים. למד בתלמוד תורה שערי תורה ביפו. בהיותו כבן תשע שנים היה דורש בבתי-כנסת, ורבים הגיעו לחזות בתופעה נדירה זו.

בבחרותו למד בישיבת לומז'ה בפתח תקווה, שם היה מתלמידי הרב שך ובמשך תקופה אף לן עמו בחדרו. באותה תקופה היה בקשר עם החזון אי"ש, אשר כינהו 'ארי בין אריות' (אבל הוא עצמו כתב בענוותנותו: "אני מכריז ומודיע שאני לצערי מקטני בני ישראל - גם במעשים טובים וגם בהשגות וגם בתורה וביראת שמים"). בהיותו כבן 19 שנים החל לעמוד לימינו של אביו בישיבת 'שערי תורה' שביפו. רבינו היה אוסף ילדים ונערים עניים אשר לא זכו לפת לחם באותם ימים קשים, קונה עבורם מאכל ומלבוש, כדי שישבו ויעסקו בתורה. לאחר נישואיו, כיהן כר"מ בישיבתו של האדמו"ר ר' חיים מרדכי רוזנבוים מנדבורנא. בשנת ה'תשי"ג (1953), בהיותו כבן 29, מונה לשמש כרבה של שכונת קריית שלום בדרום תל אביב, בתפקיד זה כיהן כ-48 שנים.

גאון בנגלה ובנסתר. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. התפרסם כפועל מופתים. ענוותן מופלא. השתדל להסתיר את גאונותו העצומה בש"ס, בשולחן ערוך, בחסידות ובמוסר. מ-ל"ו הצדיקים הנסתרים. זכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב. הרבה להתרועע עם הצדיקים הנסתרים- ר' יהודה לאון פטילון (הצייר), ר' חיים כהן (החלבן), ר' מאיר זילברשטיין, ר' יוסף וולטוך, ר' מנחם מינכן הלפרין ועוד מקובלים נסתרים. נפטר במוצ"ש שבת, ט' אדר ה'תשס"א (2001). חי כ-77 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. הרב לא השאיר צאצאים.

סבא: ר' יעקב מנדלבוים (מצד אמו). **סבתא:** מרת פייגה (מצד אמו). **סבא:** ר' יהודה זרחיה אזולאי (החכם באשי- מצד אביו). **אביו:** ר' שפטיה (שעפטיל- מצאצאי השל"ה הקדוש וכן היה תלמיד-חבר של ר' מאיר שמחה מדינסק ה'אור-שמח'. נודע כעילוי מיאנישקל').
אמו: מרת חנה עלקא (בת ר' יעקב מנדלבוים). **אחותו:** מרת לאה (בעלה ר' חיים זוננפלד - רב שכונת נווה אביבים בתל אביב). **מרבתי:** ר' אלעזר מנחם מן שך, ר' ראובן כץ (מח"ס דגל ראובן ושימש כאב"ד העיר). **אשתו:** מרת אסתר (בתו של ד"ר מיכאל יעקובוביץ' ששימש כרופאו של האדמו"ר ר' אברהם יעקב מסדיגורא בעל "אביר יעקב"- נישא בשנת ה'תשט"ו).

מספריו: יצמח יהודה- על הש"ס וש"ע (5 כרכים) • משפטי החן- על התורה ידורשי ה'- מוסר יראשית העבודה- מוסר וחסידות • חידושי רבי יהודה זרחיה- על הש"ס • צדיק פלא- פרקי הוד ומופת ואורחות חייו של רבינו.

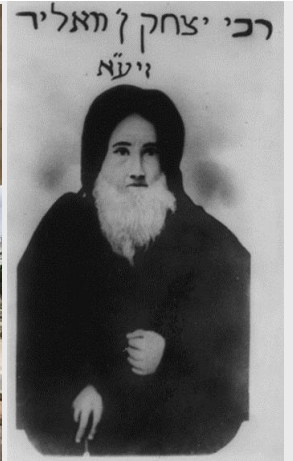
להלן סיפורים המובאים מתוך הספר הנפלא 'הצדיק פלא': על העובדה שרוח-הקודש שרתה על הרב ניתן ללמוד מהסיפורים הבאים: פעם באמצע התפילה ניגש רבינו לאחד מהמתפללים ואמר לו: "קח את הטלית ולך לביתך מיד!". הלה התפלא, על שהוא כביכול מגורש מבית הכנסת, בצר לו שמע לרב והגיע לביתו. שם להפתעתו המרובה מצא את אשתו מחוסרת הכרה. מיד הוא הזעיק את כוחות ההצלה, ומשם פינו את רעייתו לבית-הרפואה. לאחר שחיי אשתו ניצלו, אמרו לו הרופאים: "משמיי שלחו אותך הביתה להזעיק עזרה".

○ יפר אחד מתלמידיו: פעם נעלמו לאמי תכשיטים יקרים, והיא חשדה באחת השכנות, אשר הייתה יוצאת ובאה תדיר לביתם, אך לא הייתה בטוחה ולא הרגישה נעים לדבר איתה על זה. היא פנתה לרבינו וביקשה שיגיד לה רק אם היא צודקת בחשדותיה. הרבי אמר לה: "זו לא השכנה". היא ניצלה את ההזדמנות ושאלה: "אם כן, היכן הם?", ורבינו השיב: "בארון ההוא בפינה זו לא חיפשת, התכשיטים מונחים שם". מיד נכנסה לביתה ובדקה, וכאשר דיבר - כך היה.

○ יום אחד באתי לבית דודי, (שהיה ממקורבי רבינו). כשהגעתי לביתו צלצל הטלפון. בצד השני נשמע קולו של רבינו, שעד כה כמעט ולא הכרתיו, רק שמעתי מאבי אודותיו. הרב דרש בשלום הבית ושאל לזהותי. לאחר מכן שאל לשלום אבי ולשלומי. באותה התקופה סבלתי מכאבי ראש מטרידים, ולמרות כל הבדיקות שבצעתי - לא יכלו הרופאים למצוא את הסיבה לכך. סיפרתי לרבינו, והרב השתתף בצערי, ואז דיבר בשבח מצוות הצדקה, תוך שהוא מיעץ לי להפריש מדי יום מספר פרוטות לצדקה. תוך כדי שיחה, חלפה בראשי המחשבה: "מי יודע כמה זמן יעבור, עד שארפא מכאבים אלו". והנה שומע אני את קולו של הרב: "לא כמו שאתה חושב שייקח זמן רב, תתחיל וה' יעזור!". וכך היה. מיד כשהתחלתי להפריש את הפרוטות לצדקה, חלפו הכאבים ונעלמו כלא היו.

○ ודי מ.ע. היה גבאי ביה"כ 'בני בנימין' בקריית שלום. באחד הימים קיבל אירוע מוחי ל"ע, וכל צדו הימני השתתק. יום אחד בא בנו אליי ובכה ברצותו להיכנס לרבינו ולבקש ברכתו. סיפרתי זאת לרבנית תחי', והשיבה, שאם יש אפשרות להביאו ברכב לבית הצדיק, הרב ירד לרכב ויברכו. אחרי טרחה מרובה זאת עשינו, הרב נכנס לרכב ודיבר עם דודי כעשרים דקות, ברכו ועודדו. למחרת לקחתי את הרב לתפילת מנחה ושאל הצדיק לשלום הדוד. אמרתי לו, שחוששים שיצטרכו לקחתו לבית לווינשטיין לרגל מצבו הקשה. אמר לי הרב: "תגיד לבנים שלא ידאגו, הוא יבריא". והוסיף ואמר: "הוא גבאי בית-כנסת. אתה חושב שזה דבר פשוט? הוא לא צריך 'בית לווינשטיין' ולא שום דבר, ותראה שעוד כמה חודשים גם מקל הוא לא ייצטרך. נתנו לו מהשמיים עוד עשר שנים!". ואכן, כאשר אמר רבינו כך היה. מצבו השתפר להפליא ולאחר כשלושה חודשים חזר לעבודת הגבאות כמקודם! לאחר עשר שנים בדיוק התבקש לבית עולמו.

המקובל הרב יצחק בן וואליד זצ"ל - נולד בשנת ה'תקל"ז (1777) בעיר טיטואן שבמרוקו. נקרא על שם סבו ר' יצחק. משחר טל ילדותו נכרו בו סימני טהרה וקדושה. הצטיין בכישרונות נעלים. ניחן בכוח תפיסה, העמקה והבנה. עוד לפני שהגיע לגיל 13 ספג בקרבו תורה ודרך ארץ. כל ימי נעוריו היו קודש לעבודת בוראו וליראה. שקדן בתורה. התייתם מאביו בעודו צעיר לימים. עוד כשהיה נער גילה בקיאות בשקלא וטריא ובהיות אביו ורבא. כשהיה כבן 17 היה בקי בש"ס ובפוסקים. בנוסף לגדולתו בתורת הנגלה, היה גדול בתורת הקבלה. לילה לא מש מאהלה של תורה, ויחד עם שקידתו הגדולה הרבה בתעניות וסיגופים. מיום ליום היה מוסיף קדושה על קדושתו וטהרה על טהרתו.

לאחר פטירתו של הרב"ד, ר' משה הלוי, יהודי העיר טיטואן ביקשו שיכהן כרבם. אולם רבינו סירב ברוב ענוותנותו, למרות העובדה כי משפחתו שמנתה 13 נפשות חיה חיי דלות והסתפקה במועט. מכיוון שאנשי הקהילה לא הירפו מבקשתם, עזב את העיר ועבר לגיברלטר. אנשי עירו שלחו אחריו שליחים על מנת להחזירו לטיטואן. לאחר שהראו לו בחלום כי עליו לשבת בראש, הסכים לכך. על כתב המינוי שקיבל רבינו היו חתומים כשישים חתימות של גדולי הדור ורבני טיטואן. רבינו כיהן כרב העיר במשך 40 שנה. שימש גם כראש ישיבת 'מדרש שלמה'. נעים הליכות ואוהב אדם ונענה לכל בקשה ושאלה בנושא הלכה. מנהיג בעל שיעור קומה ודאג ללא לאות לבני קהילתו ולעניים יתומים ואלמנות בפרט. בעל מופת. רבים פנו אליו ונושעו. אהבה עזה היתה לר' יצחק לשלוחי דרחמנא, אשר באו מארץ הקודש לאסוף תרומות. כשהיה נודע לו על בואם, היה מחכה להם ליד שערי עירו, מחבקם ומנשקם, ולא מנע כל מאמץ לספק להם כל צרכם. עזב את כבודו ותפארתו ועלה להתיישב בעיה"ק ירושלים ת"ו. לאחר שלושים יום חזר אל עירו ואל מקומו. כונה ע"י גדולי הרבנים בתארים יוצאי דופן: 'סבא דמשפטים', 'נר המערבי', 'איש אלוקים קדוש', 'משיירי כנסת הגדולה', 'הרב המופלא שבסנהדרין', 'מופת הרב הגדול', 'מופת הדור'. ציווה שכאשר ילוו את מיטתו לא יקראו לו בתארים אלא רק בשם 'רב ודיין'. את בניו ציווה שימשיכו במעשי צדקה וחסד. ביקש שיכריזו כי הוא מבקש מחילה אם פגע במישהו. נפטר עם כניסת שבת קודש ב-ט' אדר ה'תרט"ל (1870). חי כ-93 שנים. ציונו בטיטואן.

אביו: החכם ר' שם טוב. **נשותיו:** בת רבנים (נישא בגיל 18 ונפטרה בגיל צעיר), מרת שמחה (בת החסיד ר' וידאל ביבאס- זיווג שני). **מרבותיו:** הגאונים ר' מנחם נהון, ר' משה הלוי. **מתלמידיו:** ר' ישעיה בן נאים. **ילדיו:** ר' שם טוב (מזיווג ראשון). שש בנות וארבעה בנים (מזיווג שני) ביניהם: ר' וידאל, ר' יוסף, ר' שלמה, ר' יעקב. **מספריו:** **יואמר יצחק** - שו"ת.

בשנת ה'תרט"ו (1936) פרצה מלחמת האזרחים של ספרד על ידי הלאומנים שמרדו ברפובליקנים שתמכו בממשלה החוקית הספרדית. המלחמה נמשכה במשך שלוש שנים. נוצריה שבנה היחיד נלקח למלחמה בחזית. במשך תקופה ארוכה לא שמעה ממנו ולא ידעה מה עלה בגורלו. **מרב צער הייתה הולכת ברחובות וצועקת ובוכה על בנה.** יהודיה אחת ראתה אותה ושאלה אותה: "מה קרה לך? למה את צועקת ובוכה?". האישה סיפרה לה על בנה היחיד, שנלקח למלחמה והיא חוששת מאוד לגורלו, מכיוון שלא שמעה עליו דבר. היהודיה אמרה לה שאם היא רוצה לשמוע ולקבל בשורות טובות, עליה להביא שמן לבית-הכנסת על שם רבינו. שם ידליקו נר תמיד עם השמן הזה לעילוי נשמת רבינו. היא סיפרה על הצדיק ניסים ונפלאות שהתרחשו בזכותו. הנוצריה **מיהרה להביא שמן לבית-הכנסת. הפלא הגדול היה כי לאחר יומיים בלבד בנה הגיע לביתה כשהוא בריא ושלם.** כשראתה זאת התחילה לצעוק בקול רם: "אין כמו האלוקים של היהודים ואין כמו הרבנים הצדיקים של היהודים".

במסגרת תפקידו כרבם של היהודים, הוענקה לרבינו הזכות להשתמש בשירותיהם של הגויים, כאשר יהודי מסרב לשמוע בקולו. פעם אחת רבינו שלח שליח לשר לעצור יהודי שסירב להגיע לבית-הדין. השר שלח שליח לאותו יהודי כדי להביא אותו לבית-הסוהר, ולאחר מכן לתאם עם הרב את מועד העברת היהודי לידי הרב. כאשר הגיע השליח לעצור את היהודי, אותו יהודי שילם שוחד רב לשליח וביקש שיעביר אותו לשר כדי שהוא יעלים עין. כאשר נודע לרבינו על כך, הצדיק הרים את ידיו לשמיים ואמר: "ריבוננו של עולם, עשה למען שמך וידעו כי אתה השולט בעולם". כך ביקש מאת בורא עולם שיעזור לו. מטרתו היחידה של הצדיק היא להאדיר את שמו יתברך לעד ולעולמי עולמים. יהודי זה סירב להגיע לבית-הדין ורבינו חשש שכאשר יהודים נוספים ישמעו על כך, יגרם חילול שם שמיים, וכן ייתכן שעוד יהודים ינהגו כמוהו ויתחמקו מדין תורתנו הקדושה.

בחצי לילה, השר הלך בכבודו ובעצמו לביתו של אותו היהודי וציווה לאותם אנשים אשר היו איתו לאסור את היהודי בבית-הסוהר. למחרת השכם בבוקר השר הגיע לרבינו וביקש ממנו מחילה על כך. בנוסף הביא את הכסף, שקיבל מאותו היהודי, ואמר לרב שיעשה בו כרצונו. הצדיק סירב לקבל את הכסף ואמר לשר שהוא יכול לשמור את זה לעצמו ורק ביקש ממנו, שיחזק את הכוח של הרבנים. השר אמר לו בתגובה: "וכי אתה צריך לומר לי זאת? **הרי בלילה שלחת אלי פמליה של אנשים חזקים, שהגיעו לביתי וביקשו להרוג אותי, על כך שלקחתי שוחד ולא שמעתי בקולך!**" הצדיק אמר לו שלא שלח אדם, אלא בורא עולם הוא ששלח את אותם מלאכים בדמות אנשים והשר הבטיח לו שכל מה שיבקש- יקיים.

הגאון האלוקי ר' רפאל אנקווה זצ"ל (הרב הראשי של מרוקו), כשהיה שומע את שמו של רבינו, היה עומד מלוא קומתו.

הגאון הצדיק רבי דוד בן ציון קליין זצ"ל- נולד ב-ה'ת"ר"פ בעיר הלמץ שבצ'כוסלובקיה. בהיותו כבן תשע שנים בלבד נפטר אביו. בתחילה למד בישיבתו של אב"ד הלמץ. בהמשך עבר לישיבתו של אב"ד נייטרא ולאחר שפרצה מלחמת העולם השנייה עבר ללמוד בישיבתו של האדמו"ר מקוסון. שם נחשב לבחור המתמיד של הישיבה וכן ניכר צדקותו המופלגת. חבריו מאותה תקופה העידו על סדר יומו העמוס בתורה ויראת שמיים, שהחל משעות הבוקר המוקדמות ועד שעות הלילה הקטנות. כשהרגיש שעומד להירדם היה מניח את רגליו במים קרים כדי שיוכל להמשיך בהתמדתו ברציפות בתורה הקדושה. גם המעורר של הישיבה, שהייתה דרכו להעיר את הבחורים בשעה ארבע לפנות בוקר, אמר לראש הישיבה כי מעולם לא הצליח להעיר את הבחור דוד בן ציון קליין כי אף פעם לא היה בחדרו באותה עת, רק רכון על הגמרא בהיכל הישיבה.

בשנות האימה בשואה שתה את כוס התרעלה במחנות העבודה במונקטאבור במשך ארבע שנים ואף איבד שם את כל משפחתו, בתקופה קשה זו מסר את נפשו על היהדות והקפיד במיוחד שלא להכניס מאכלות אסורות לפיו, גם כשהדבר היה כרוך בגדר פיקוח נפש ממש, וכפי שהעיד על עצמו (בספרו 'תהילות דוד'): "במשך כל אותן השנים לא בא לפי בשר פיגול ח"ו כי נזרתי עצמי ממאכלות אסורות ובמצבים מרים וקשים חיזקתי עצמי והתגברתי בעזרת ה' יתברך". בשנת ה'תש"א הובל עם קבוצת בחורים להרי הקרפטים. שוב הטרידה את ראשו מאין יאכלו אוכל כשר. והנה נכנס למחנה חייל הונגרי דובר אידיש וסיפר להם מהיכן יוכלו להשיג חלב כשר. (רבינו סיפר כי בטוח שהחייל הוא אליהו הנביא שכן היה מדבר אידיש רהוטה ואף יעץ להם מהיכן להשיג אוכל כשר ולאחר מכן נעלם ויותר כבר לא נראה להם. כמו כן הרב העיד על עצמו שבשואה זכה לא אחת לגילוי אליהו שהציל אותו מציפורני הנאצים הארורים ימ"ש).

בשנת ה'תש"ט (1949) עלה לארץ. בתחילה התגורר בחדרה ובהמשך החל לשמש כרב היישוב 'יסודות' מיום היווסדו. תפקיד אותו מילא למעלה מ-60 שנים. ענוותן. שקדן שאין כדוגמתו. בעל רוח-הקודש. האיר פנים לכל אחד. נפטר ב-ט' אדר ה'תשס"ט (2009). חי כ-90 שנים. את מקומו ממלא בנו הגאון ר' יעקב חיים.

אביו: ר' יוסף. **מרבתי:** הגאון ר' יואל זאב גולשטיין (אב"ד הלמץ ומח"ס 'נחלת יואל זאב'), הגאון ר' שמואל דוד אונגר הי"ד (אב"ד נייטרא ומח"ס 'נאות דשא'), האדמו"ר ר' ישראל הלוי רוטנברג (מח"ס 'אור מלא' מקוסון). **ילדיו:** הגאון רבי יעקב חיים. **מספריו:** ישו"ת תהלות דוד.

○ יפר נכדו של הרב על שקדנותו של הרב ואהבת התורה שבו: "בכל ערב פסח הייתי נוסע, בתור ילד, לעזור לו לנקות את ארון הספרים לפסח, והוא היה בא בבוקר, מתוך ניסיון להקל עליי, והיה מוציא את הספר הראשון כדי לעזור לי לנקות את הספרייה. ולא משנה איזה ספר שהיה פותח כדי להתחיל לעזור - לאחר כמה שעות היה אפשר למצוא אותו באותה תנוחה, שהוציא את הספר ולומד בו".

על מעלתו של הרב ניתן ללמוד מתוך הסיפור, שאחת מבנותיו סיפרה על ליל הסדר בבית האב: "אבא היה קם לאחר אמירת 'שפוך חמתך' ויוצא החוצה והולך הרבה אחרי הבית עד סוף השביל של הרחוב. חשבתי, שכך כולם נוהגים, אומרת הבת, אבל לאחר נישואיי הבנתי, שרק הוא. בשנה לאחר מכן שאלתי אותו 'למה הוא יוצא?' והוא השיב לי: "אליהו הנביא היה פה, צריך ללוות אותו".

בשנתו האחרונה כשהיה כבר בגיל 90, ושכב בביה"ח, אירע שבת אחת בבוקר, שהתעורר והתאונן כי כואב לו. קראו מיד לאחות, והיא שאלה: "מה כואב?". מיד אמר שהוא רוצה 'אח' ולא 'אחות'. האחות הסבירה שרק מאוחר יותר יבוא האח, ואז אמר "אם כך, לא כואב דבר". גם לאחר שכנועים של נכדיו לא הסכים ואמר שאין שום כאב. בלילה במוצ"ש, כשהגיע האח לטפל בו הזדעזע ואמר: "אינני מבין איך החזיק מעמד יום שלם. הוא היה בגדר סכנה ממש", ואילו הרב כל אותה עת היה חיוך על מסירות נפשו למען הקדושה.

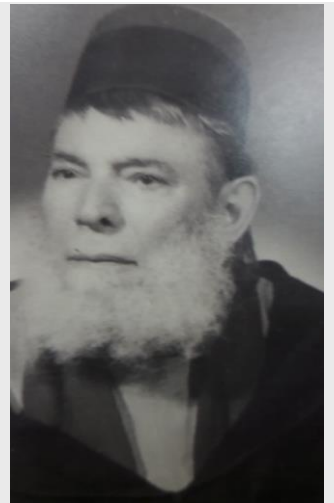
באחת השבתות בביה"ח עת אשר שהה אחד הנכדים ליד מיטתו, פתח הרב את עיניו ואמר 'מזל טוב'. ומיד שאל: 'היכן אחיך? רצוני לאמר לו מזל טוב, נולד לו בן'. הנכד חשב שמדובר בבלבול שהתעורר אז משנתו. אך לא עברו עשר דקות והנה עולה אחיו מהקומה למטה מתוך מחלקת היולדות ומבשר לסבא על לידת בנו לפני כעשר דקות. הנכד ההמום סיפר, שהוא והרב ידעו טרם שבא...

בנכדיו מספרים על ההתייחסות של הרופאים לרב, כשהיה בביה"ח. פעם לאחר ניתוח, שהיה אמור לערוך שעות, היות שהיה מסובך, אך פלא היה - והניתוח עבר בקלות ובזמן קצר. הרופא אמר אז לבני המשפחה "הרגשתי שמלאכים מסייעים לי בידים".

בפעם אחרת הגיע רופא ואמר שחייב את תודתו לרב על הילד שנולד לו, וסיפר שלפני כשנה טיפל ברב ואחרי הניתוח ביקש ברכה מהרב כיוון שלא זכה שנים לילדים, והבטיחו הרב, ואכן הברכה התקיימה.

בני-המשפחה מספרים את אשר שמעו מאביהם: "בזמן השואה שקל 25 ק"ג ללא אוכל ושתיה. הנאצים הריצו אותם קילומטרים ימים ושבעות בלי הפסקות. רוב האנשים מתו מרעב. וגם אבא הרגיש, שהוא קורס והחליט לגשת לחייל, שרכב על סוס ולבקש דבר לח להרטיב את פיו אחרי ימים, שלא הגיע טרף לפיו, הוא הסתכן במוות, אך אמר לעצמו או ירייה, או שאמות מרעב. אך החייל הסכים לתת לו פרוסת לחם, אבא לא אכל את הלחם, שכן לא נטל ידיו, אך בעיקר שמח הברכה לה יזכה, שכן שבועות לא זכה לברך על 'נטילת ידיים'. הוא החל ללכת שעות לחפש מים להרטיב את ידיו, לפתע הרגיש, שאחד שהולך לידו כייס את הלחם, אבא לא הגיב. "שאלתי את אבא: 'מה עשית?' - 'וכי יכולתי לעשות משהו, כמו שאני רעב גם הוא רעב... ומחלתי לו'. המעניין הוא, כי במשך השנים הגיע אדם מבוגר למעונו של הרב וביקש את סליחתו, היה זה האדם שכייס את פרוסת הלחם, הרב השיבו בחיך: "מחלתי לך כבר אז בלב שלם".

הגאון הרב יוסף מאיר נחמיאש זצ"ל - נולד בשנת ה'תרמ"ה (1885) כבן בכור בעיר מראקש שבמרוקו לשושלת מפורסמת במערב שיחסו את עצמם כצאצאי הנביא נחמיה בן חכליה, ולאות כבוד כינו עצמם על שמו. 'נחמיה' השתבש ל'נחמיאש' במבטא הספרדי, מקום מוצא בני המשפחה קודם הגירוש. מהמפורסמים שברבני המשפחה היה רבי יוסף נחמיאש מהעיר טולדו שבספרד שחי לפני כ-700 שנה והיה תלמידו של הרא"ש. אחריו בקודש עמדו רבנים גדולים דור אחר דור.

בצעירותו שימש כמלמד דרדקי והיה מסור בעבודתו ללמד את תלמידיו את התורה הקדושה ולהקנות להם יראת שמיים טהורה. בנוסף שימש כסופר סת"ם. עבודתו בקודש היתה בצניעות גדולה, בינו לבין קונו. הירבה בתעניות וסיגופים וכן צם ארבעים יום רצופים, בהם לא אכל ולא שתה, רק בערבים טעם טעימה קלה של ערק ושקדים, והמשיך בעבודת קונו. כאשר עלה רבינו לארץ הקודש, ביקש להתגורר בעיר קריית-גת. רבי מרדכי אלמליח זצ"ל ששימש כרב העיר יצא להקביל את פניו ואמר לו: "עכשיו שכבודו הגיע אלינו, ראוי הוא להיות הרב של המקום".

רבינו בענוותנותו סירב להצעות הרבנות והשררה, וברח מכל תארי כבוד. שמו של רבינו התפרסם למרחקים ומכל קצווי הארץ באו אליו להתברך ולהיושע. התפרסם כמלומד בניסים. היה מומחה לכתובת קמיעות. הרב היה לוקח דיו וכותב שמות קודש על צלחת חרס ומנגב בעזרת נייר ומורח על חולים ורבים נושעו ממנו. דאג לפזר מהונו לאביונים. בסוף ימיו היה בעל יסורים וקיבל אותם באהבה. נפטר ב-י' אדר ה'תשכ"ז (1967). חי כ-82 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים בחלקת הרבנים של חכמי מערב.

סבא (מצד האב): המקובל ר' שאול (נולדו לו שלושה ילדים - ר' דוד הגדול, ר' אברהם ור' שלמה). **אביו:** הרה"ג ר' שלמה (המכונה מהרש"ן מח"ס 'ויחכם שלמה' - על התורה). **אימו:** הצדקת מרת זוהרה. **מרבותיו:** אביו, ר' שלמה, דודו, ר' יצחק נחמיאש. **ילדיו:** ר' ניסים, ר' שלמה ור' דוד, מרת אסתר, מרת מגי ומרת סוזן. **מספריו:** יכתבי יד בתורת הסוד שעדיין לא יצאו לדפוס.

רבינו ניחן בענוה יתירה. על פתח ביתו שבמרוקו רשמו בני ביתו 'יוסף נחמיאש', ומתחת- תוארו 'הרב'. כשנתקל בזאת בשובו לביתו, מיד נטל סכין ומיהר למחוק את תיבת 'הרב'.

ודר יומו היה להפליא. תפילתו החלה בעלות השחר, וארכה עד השעה עשר בבוקר. לאחר מכן, היה יושב ועסק בתורה הקדושה, ובפרט בספרי הקבלה שהיו חביבים עליו ביותר. בשעות הצהריים קיבל את הקהל הרב שצבאו על פתחו עד שעות הערב המאוחרות. רבינו היה מומחה לקמיעות ובצירופי שמות הקודש, שבכוחם לשדד מערכות הטבע ולשלוח מזור לחולים. חכמה זו למד מאביו זיע"א. רבינו היה כותב על צלחת בזו הלשון: 'בזכות אבותי הקדושים שהקב"ה ישלח... לפלוני בן פלוני, ולאחר מכן היה מוחק עם צמר גפן את אשר כתב ומעביר על גופו של האיש, וכך חולל פלאות בעז"ה ואותו האיש התרפא.

כאשר נולד לרבינו בנו בכורו הרב ניסים, מצבו הכלכלי היה קשה מאוד. לא היה לו מאין להכין את צרכי סעודת הברית. בלילה שקודם הברית, יושב וחחק בדעתו כיצד יעשה סעודה לכל החכמים והציבור האמורים לפקוד את הבית למחרת. בתוך כך נרדם. בחלומו נגלה לפניו אביו הקדוש ר' שלמה, ובירכו בברכת 'מזל טוב'.

כשראה אביו את מבטו העגום, הוסיף לברך ולעודד אותו, ואמר לו לא לדאוג כלל, כי מחר יצא לרחוב 'דרב עומר' בו שוכנים כל סוחרי היהודים, ושם ימצא שני סוחרים והם ימלאו את כל משאלותיו. אביו אף נקב בשמותיהם של הסוחרים. למחרת יצא רבינו לשוק כפי שאביו אמר לו בחלום. כשהגיע לשם שמע סוחר הקורא לו בשמו. ניגש רבינו לסוחר, והלה אמר לו בפנים שוחקות: "מזל טוב, שמעתי שלכבוד תורתנו נולד בן. בדיוק היום קיבלתי מסוחר ערבי במתנה שישה תרנגולים, והרי לך לצורכי הסעודה". בעוד הוא מדבר עימו, בא הסוחר השני ואמר לרבינו, שזה עתה סגר עסקה מצוינת, וברצונו לתת לרב את דמי המעשר (מפי רבי מאיר אביטבול הי"ו).

גם לאחר שרבינו השתקע בארץ הקודש, היה נוסע מידי פעם בפעם למרוקו כדי להתפלל על קברי אבותיו (זיארה). באחת ממסעותיו לקברו של ר' יצחק נחמיאש, הפליג רבינו באונייה והים געש ולא שקט והיה חשש ניכר שהאונייה לא תעמוד בטלטולי הסערה והיא תישבר. עיניהם של כל המפליגים היו נשואות אל רבינו. הצדיק עלה לסיפון האונייה, הוציא מחיקו חתיכה מהאפיקומן (היה זה לאחר חג הפסח), השליכה לים ואמר: "הי רצון שבזכות אבותי הקדושים תהיה לנו הצלה וישועה". מיד נח הים מזעפון, והיה קידוש ה' גדול.

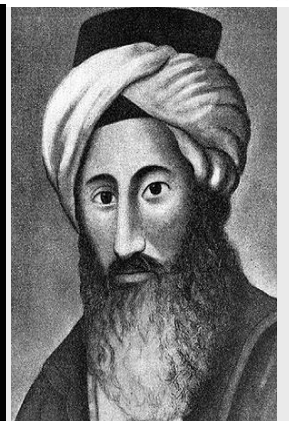
מעשה שהיה עם עו"ד יהודי מחו"ל שהשלטון בארה"ב הטיל עליו קנס כספי גדול מאוד, והיה לו צער גדול והיה מתפלל שבורא עולם שירחם עליו בזכות הצדיקים. בלילה שכב לישון בחלומו הופיע לו צדיק מחכמי מרוקו ואמר לו: "אל תדאג בני, בעז"ה הצדק יצא לאור ולא תצטרך לשלם את הקנס".

למרות שבדרך הטבע לא היתה שום אפשרות שלא לשלם את הקנס העצום, בדרך פלא הוא יצא זכאי במשפט. אותו עו"ד חיפש ושאל על הרב שבירך אותו בחלום, עד שבסייעתא דשמיא הגיע אל בני המשפחה - אל ר' ניסים, בנו בכורו של הרב ואל שאר אחיו. כהכרת הטוב לצדיק שהופיע בחלומו, תרם ועשה לרב מצבה חדשה על קיברו בהר המנוחות.

ר' א. נחמיאש, נין הצדיק עומד להוציא ספר על משפחת נחמיאש.

מי שיש לו חומר או תמונות או רוצה להיות שותף בהוצאה, מתבקש להתקשר לספריה הספרדית 02-5372265

הרב חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א זצ"ל: נולד בירושלים בשנת ה'תפ"ד (1724). כישרונותיו המופלאים כבר התגלו בצעירותו. בהיותו בן שנים עשרה כתב חידושי תורה וחיבר דרשות. בראש אחת מן התשובות להלכה, שנדפסו בספריו, מתנוסס התאריך שנת ה'תצ"ז (1737), דהיינו בהיותו בן 13 שנים בלבד! כל חבריו ללימודים היו גדולים ממנו, ביניהם גאונים מפורסמים ובעלי כשרונות מופלגים: מהרי"ט אלגזי, (לימים רבה של ירושלים) ועוד. רבינו התבלט בהשפעת חידושיו ובכוח זיכרונם המדהים. בשנת ה'תק"ג (1743) עלה לירושלים 'אור חיים' הקדוש ושהה בה שנה אחת (עד לפטירתו). באותה שנה למד רבינו מפיו רבות והוא מזכירו תכופות בספריו. גם בתורת הקבלה התעלה ונמנה עם ראשי חבורתו של גדול המקובלים, רבי שלום שרעבי (הרש"ש זצ"ל).

בגיל צעיר כבר עמד רבינו בראש ישיבה משלו, ותלמידיו התייחסו אליו ביראת כבוד מופלגת. בטרם מלאו לו שלושים ביקשוהו ראשי עדת הספרדים בחברון לצאת לקהילות ישראל בחו"ל, כדי להתרימן לביסוס הקהילה. הוא יצא כשד"ר (שלוחי דרבנן) לאיטליה, גרמניה, הולנד, אנגליה וצרפת, תורכיה ומצרים. תוך כדי מסעו קשר קשרים עם גדולי הדור וזכה להוקרה ולכבוד. רבינו לא זכה לחזור לארץ ישראל על אף כל ניסיונותיו והוא נפטר בליוורנו בליל שבת פרשת זכור, י"א אדר ה'תקס"ו (1806). נטמן בהר המנוחות בירושלים. חי כ-80 שנים.

סבא: ר' אברהם (בעל "חסד לאברהם"). **אביו:** ר' רפאל יצחק זרחיה. **בנו:** ר' אברהם. **נכדו:** ר' משה. **מרבתינו:** ר' חיים בן עטר (בעל 'אור החיים' הקדוש), ר' יונה נבון, ר' יצחק הכהן רפפורט (בעל "בתי כהונה"), ר' גדליה חיון (מייסד ישיבת המקובלים 'בית אל'), ר' שלום שרעבי (הרש"ש), ר' אליעזר נחום (הראשון לציון). **מספריו:** כמות הספרים המיוחסת לרבינו שנויה במחלוקת.

מ-72 ספרים ועד 160 ספרים! מביניהם: •ברכי יוסף- פירוש לשולחן ערוך •אהבת דוד- דרשות •שפה אחת- פירוש על הגדה של פסח •פתח עיניים- פירוש על אגדות התלמוד •מראית העין- חידושים וביאורים על הש"ס •זרוע ימין- פירוש על מסכת אבות •מורה באצבע- הנהגות לשבתות, חגים וחודשי השנה •זיכרון משה- על גמרא ופוסקים •בית מנוחה- סדר לימוד ליארצייט •כיסא רחמים- על מסכתות קטנות •טוב עין- שו"ת •חיים שאל- שו"ת •יוסף אומץ- שו"ת •לחם מן השמים- פירוש על התורה •אוהל יוסף- פירוש על תהלים •חומת אנ"ך- פירוש על אוריתא נביאי כתובי

מסופר על רבינו, שהיה רגיל להריח טבק בכל עת ובכל זמן. קופסת אבק הטבק לא זזה מידו כל היום. וגם בלילה היה נעור משנתו נוטל את ידיו ומריח מן הטבק וחוזר לישון. פעם בהיותו בדרך, מסעותיו כשד"ר מארץ הקודש, הגיע לצרפת. שם שבת ביום השבת בביתו של אחד הגבירים ולן אצל גביר שני. כי כך היה המנהג, שהיו קונים בתרומה גדולה לטובת ארץ ישראל את הזכות, שהשליח יסעד או ילון אצל מישהו. ושניים זכו בו באותה שבת, אחד לסעודה ואחד ללינה.

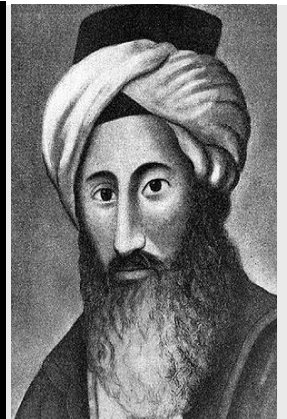
הימים ימי חורף היו, שלגים ורוחות עזים השתוללו וסערו בחוץ, וכשניעור הרב כדרכו באמצע הלילה לשאוף טבק, חיפש וחיפש ולא מצא את קופסתו. בתוך כך נזכר, כי שכח והשאיר את קופסת הטבק בבית הגביר השני. מיד התלבש בזריזות והלך למקום, שסעד שם ונקש בשער. ירדו בני הבית לראות מי בדלת. חיל ורעדה אחזתם בראותם כי מרן החיד"א בכבודו ובעצמו בא באמצע הלילה ובמזג אוויר סוער. הרב הרגיעם באומרו שרק שכח משהו באולם הסעודה. נכנס ונטל את קופסת הטבק, ומיהר וחזר לבית העשיר השני.

משהגיע לאכסנייתו ושכב על משכבו, נתן לעצמו דין וחשבון. "מה עשיתי? בשביל קופסת הטבק הערתי משנתם את בני ביתו של הגביר, ואף את משרתי הבית, שבוודאי היו עייפים ויגעיים מעבודתם במשך היום ומתוקה שנת העובד!". מיד נתמלא כל כולו חרטה וצער גדול על המעשה, אשר עשה. הניח את קופסת הטבק הצידה, ושוב לא נגע בה והדיר עצמו מן הריח, וכל הלילה נדדה שנתו מעיניו בשל רגשי חרטה ומוסר כליות.

למחרת בשבת בבוקר, ציווה הרב להכריז בעיר, שידרוש בבית הכנסת הגדול אחרי קריאת התורה, וכל בני העיר יתאספו לשם. כשסיימו את קריאת התורה, עלה הרב על הבימה ובקול ספוג דמעות סיפר לקהל את כל אותו מעשה, שהיה לו עם קופסת הטבק. והמשיך ואמר: "רבותי! גם מקודם ידעתי גם ידעתי מיעוט ערכי הדל. אדם מועט לעולם, אך מתוך מכשול הטבק שקרה לי, נוכחתי שלא יכולתי למשול בעצמי ולשלוט על רצוני אפילו שעה קלה. רבותי, במטותא מכם, אם יש את נפשכם לחלוק כבוד לארץ הקודש, אינני רשאי למנוע, אבל לי לשמי, עיניכם הרואות כי אינני כדאי וראוי לכבוד".

"הריני מבקש סליחה ומחילה", סיים מרן החיד"א, "מכל העובדים בבתי שני הגבירים ומבעלי הבתים שהעזתי בהם פנים להפריע מנוחתם. ולשם תשובת המשקל, הנני נודר בזה נדר גדול לאלוקי ישראל, על דעת המקום ברוך הוא ועל דעת הקהל הקדוש הזה, שמהיום והלאה לא אוסיף לשאוף טבק כל עיקר מעתה ועד עולם, וה' הטוב יכפר בעדי". כששמעו את הדברים האלה געו כל היום בבכיה, ואמרו לו: "מעולם לא נשמעה דרשה, שתעורר להרהורי תשובה בכל הלבבות כדרשה זו שדרש מרן באותה השבת".

הרב חיים יוסף דוד אַזולאי - החיד"א זצ"ל: נולד בירושלים בשנת ה'תפ"ד (1724). כישרונותיו המופלאים כבר התגלו בצעירותו. בהיותו בן שנים עשרה כתב חידושי תורה וחיבר דרשות. בראש אחת מן התשובות להלכה, שנדפסו בספריו, מתנוסס התאריך שנת ה'תצ"ז (1737), דהיינו בהיותו בן 13 שנים בלבד! כל חבריו ללימודים היו גדולים ממנו, ביניהם גאונים מפורסמים ובעלי כישרונות מופלגים: מהרי"ט אלגזי, (לימים רבה של ירושלים) ועוד. רבינו התבלט בהשפעת חידושיו ובכוח זיכרונו המדהים. בשנת ה'תק"ג (1743) עלה לירושלים 'אור חיים' הקדוש ושהה בה שנה אחת (עד לפטירתו). באותה שנה למד רבינו מפיו רבות והוא מזכירו תכופות בספריו. גם בתורת הקבלה התעלה ונמנה עם ראשי חבורתו של גדול המקובלים, רבי שלום שרעבי (הרש"ש זצ"ל).

בגיל צעיר כבר עמד רבינו בראש ישיבה משלו, ותלמידיו התייחסו אליו ביראת כבוד מופלגת. בטרם מלאו לו שלושים ביקשוהו ראשי עדת הספרדים בחברון לצאת לקהילות ישראל בחו"ל, כדי להתרימן לביסוס הקהילה. הוא יצא כשד"ר (שלוחי דרבנן) לאיטליה, גרמניה, הולנד, אנגליה וצרפת, תורכיה ומצרים. תוך כדי מסעו קשר קשרים עם גדולי הדור וזכה להוקרה ולכבוד. רבינו לא זכה לחזור לארץ ישראל על אף כל ניסיונותיו והוא נפטר בליוורנו בליל שבת פרשת זכור, י"א אדר ה'תקס"ו (1806). נטמן בהר המנוחות בירושלים. חי כ-80 שנים.

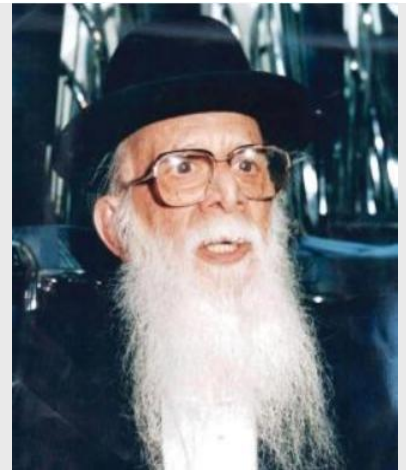
סבא: ר' אברהם (בעל "חסד לאברהם"). **אביו:** ר' רפאל יצחק זרחיה. **בנו:** ר' אברהם. **נכדו:** ר' משה. **מרבתינו:** ר' חיים בן עטר (בעל 'אור החיים' הקדוש), ר' יונה נבון, ר' יצחק הכהן רפפורט (בעל "בתי כהונה"), ר' גדליה חיון (מייסד ישיבת המקובלים 'בית אל'), ר' שלום שרעבי (הרש"ש), ר' אליעזר נחום (הראשון לציון). **מספריו:** כמות הספרים המיוחסת לרבינו שנויה במחלוקת. **מ-72 ספרים ועד 160 ספרים! מביניהם:** **ברכי יוסף**- פירוש לשולחן ערוך **אהבת דוד**- דרשות **ישפה אחת**- על הגדה של פסח **פתח עיניים**- על אגדות התלמוד **מראית העין**- חידושים וביאורים על הש"ס **ידוע ימין**- על מסכת אבות **מורה באצבע**- הנהגות לשבתות, חגים וחודשי השנה **זיכרון משה**- על גמרא ופוסקים **בית מנוחה**- סדר לימוד ליארצייט **כיסא רחמים**- על מסכתות קטנות **יטוב עין**- שו"ת **חיים שאל**- שו"ת **יוסף אומץ**- שו"ת **ילחם מן השמים**- על התורה **אווהל יוסף**- פירוש על תהלים **חומת אנ"ך**- פירוש על אוריתא נביאי כתובי

בספר 'עלינו לשבח' מובא סיפור מצמרר על גדולתו של רבינו: אדם אחד הגיע לחיד"א ובפניו קובלנה על אשתו שנסתרה עם פלוני. החיד"א ישב עם דיני העיר, והשיב כי הוא חייב לגרשה. בספר 'שם הגדולים החדש', אות ח' סימן כ"ט, מסופר, שהדיינים בהיותם קרובים לאותה אשה, רצו לחפות עליה, ועל-כן הם פנו לחיד"א ושאלוהו: "ילמדנו רבינו, מאין מקור דין זה לשפוט בלא עדים? אין זאת אלא דברי נביאות, והלא 'לא בשמיים היא' ואם נעשה משפט על-פי רוח הקודש, עלול לצאת משפט מעוקל, כי אין בזמן הזה אין נביא אלא דברי חז"ל על-פי דברי תורתנו הקדושה". החיד"א לא השיבם, אלא פנה שוב לבעל וציווה עליו לגרש את אשתו. כראותם כי לא ענה להם, הלכו הדיינים לקרובי האשה, אשר היו נכבדי העיר, וסיפרו להם את כל סיפור המעשה, ואז פרצה מחלוקת גדולה בעיר.

כשמעו החיד"א את המריבה, שלח וקרא לאשה. היא עלתה לחדר לימודו ובית תפילתו. כשראה אותה, הרב קם מכסאו והלך לארון הקודש, לקח ספר תורה וקרא באזניה פרשת הסוטה בטעמי המקרא. האישה הסתובבה והרב קרא בקול: "אם לא שטית... ואת כי שטית". אך שמה את רגלה על המדרגה הראשונה, לא הספיקה לרדת עד שפניה נהפכו לירקון, ועיניה בלטו, וכל הכתוב בפרשה התקיים בה. למשמע קול זעקתה התאספו ובאו הדיינים, וכן רבים מאנשי העיר לראות את המחזה הנורא הזה. ויבהלו מאד, וקראו: "הוציאו את אותה שלא תטמא את בית רבינו", ויאמרו איש אל רעהו: "עתה ידענו כי איש אלוקים קדוש הוא, ודבר ה' בפיו אמת".

כשעלה לארץ, ניגש להקביל את פני רבו 'אור החיים' הקדוש. כשהגיע לבית רבו, שמח רבו לקראתו. החיד"א ישב בביתו כשבוע ימים. כאשר יצא איחל לו רבו שיזכה להגיע לארץ הקדושה, ונתן בידו מכתב, ואמר לו להניח את המכתב בכותל המערבי. החיד"א קשר את המכתב בבגדו ויצא לדרך. אחרי תלאות רבות, זכה להגיע לארץ וקיבל על עצמו שלא ליהנות מן הצדקה. לאחר מכן עלה לירושלים, קנה חמור, בעזרתו הוביל טיח, ומכרו בחוצות ירושלים, ומעבודה קשה זו פירנס הרב את בני ביתו בדוחק כשנתיים. לפתע מת חמורו.

רבינו אמר לבני ביתו: "אין זה כי אם חטאתי מבלי דעת, על כן באה אלי הצרה". מישמש בבגדיו, ומצא את המכתב, ונבהל מאד. נודע לו במה חטא: שנתיים מעל בשליחות רבו. טבל ש"י טבילות, וישב בתענית. לקח את המכתב בקדושה, ניגש ברעדה לכותל, והניח את המכתב. כשנכנס לביהמ"ד, נפל פחדו על האנשים שהיו שם. הם ניגשו אליו באימה. התפלא הרב: "אני בארץ יותר משנתיים, ומדוע אתם מברכים אותי לשלום רק היום?" ענו לו: "ראינו שפניך מאירים". אנשי המקום שלחו אליו את ה'מרא דאתרא' שיברר את השינוי הגדול שחל בפניו. סיפר לו החיד"א: "את חטאי אני מזכיר. כל הימים שאני בארץ, לא זכרתי את המכתב שנתן לי רבי 'אור החיים' הקדוש להניחו בכותל. רק היום, אחרי שקיבלתי עונש מהשמיים, מצאתי את עווני, והזדרזתי לקיים את הבטחתי". אמר לו החכם: "ברצוני לראות את המכתב". החיד"א מיאן. משראה כך, גזר עליו שילך עימו לכותל. כשהגיעו למקום הראה לו החיד"א מרחוק את המקום בו הניח את המכתב. לקח החכם את המכתב, ומצא בו כתוב: "אחותי כלה! אבקש ממך שתבואי לעזרה בצרה לתלמידי יקירי". משקרא החכם את המכתב, חזר לביהמ"ד, ומינה את רבינו למורה צדק.

הרב הצדיק משה פארדו זצ"ל- נולד בשנת ה'תר"ע (1909) בטורקיה. ניהל בתל-אביב חנות מסחר גדולה, ממנה חילק את רוב רווחיה למוסדות התורה. בשנת ה'תשי"ב (1952) ייסד וניהל את פנימיית אור-החיים לבנות בבני-ברק, לצורך הקמת הפנימייה דאג לנסוע מדי פעם לקהילות הספרדים בארה"ב, כדי שיעזרו להקמת חזונם- הסמינר לבנות, שבתוך זמן קצר קרם עור וגידים, ולשם הגיעו בנות מכל רחבי הארץ. עמוד החסד, מקים עולה של תורה בארץ ובעולם כולו.

במחיצתו שררה תמיד אווירה נעימה, נינוחה, לא הייתה קדרות, ודאי שלא עצב, תמיד קרן, תמיד חייך, השמיע דברי עידוד ולחיזוק רבים, הרעיף דברי שבח, אמר דברי תורה, אבל יותר מכל שתק. מובא בספר שנכתב לזכרו "ומשה היה רועה" כי בשנותיו האחרונות באה מורה להיוועץ בו. היא קבעה עם תלמידותיה להיוועד יחדיו מספר פעמים בימי החופשה. הרהרה לעצמה: על מה תדבר באותם מפגשים? חשבה, שבוודאי יזכיר, שהרחוב אורב סכנות בחובו, לאן לא ללכת וכיצד להיזהר ולהישמר. להפתעתה ענה במילה אחת- השתיקה. כל ימיי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף אלא שתיקה. נפטר בשבת קודש, פרשת תצווה י"א אדר ה'תשנ"ו (1996). חי כ-87 שנים. ציונו בהר המנוחות (בהר תמיר א' ליד הרה"ג ניסים יגן זצ"ל).

אביו: ר' אברהם. **אימו:** מרת חיה וידא אסתר.

מחלה, לכאורה, היא דבר רע בפני עצמה, המגיעה ממדת הדין, אולם יש, ואפילו מחלה קשה הופכת לגילוי של מידת הרחמים, והאדם מגלה עד כמה התחסד איתו הבורא יתברך, כשגרם לו לחלות... אחד הסיפורים המופלאים בעניין זה אירע לרבינו:

היה זה באחת המסעות, שבהם הרחיק לאמריקה כדי לגייס כסף עבור מוסדותיו. מיד כאשר הגיע לאמריקה חש ל"ע ברע ובשל מצבו הרפואי חייב להיות מרותק למיטתו. חלו רגעים מספר, שבהן חלשה דעתו: "הלא שלוחי מצווה אינן ניזוקין, ואיך ייתכן, שאני, ההולך לדבר מצווה חולה!?"

רופא הזעק למיטתו כדי לבדוק ולחוות דעתו לגבי המשך טיפול, ולצורך כך ביקש להאזין לפעימות ליבו, והנה כאשר הרים הצדיק את חולצתו הבחין הרופא בציצית אותה הוא לבש. כשראה את הציצית הצחורה על גופו, התרגש עד מאוד ואמר: "מה?! יש עוד יהודים עם בגד כזה?! אני זוכר את הבגד הזה מהעיררה" ... מין הארה נזרקה בו באותו רגע, "לא לשווא עשה אותי בורא עולם 'חולה' בדיוק במקום זה", חשב הצדיק. הוא חייך לעבר הרופא ואמר: "אתה יודע, אמריקה התקדמה עם השנים, כדאי גם לך להצטרף אל הגל החדש של השבים לקונם ולא לפגר מאחור" ...

"קח לך", הושיט לרופא. היה זה זוג תפילין יקר ערך, בשווי מאות דולרים, שאותו רכש כמתנה עבור נדיבי הישיבה. הרופא חייך למראה אותה מתנת יקרת ערך והבטיח לר' משה להניח את התפילין מדי יום ביומו, והוסיף ואמר, כי אם יבוא אי פעם לישראל, ירצה לערוך איזשהו ביקור במוסד שהקים הרב. אחר רשם תרופות, נטל שכרו והלך לו. תוך זמן קצר התאושש ר' משה, ושוב יכול היה למלא את ייעודו המקורי לשם הגעתו לחו"ל ולגייס כספים עבור מוסדותיו ולשוב ארצה.

שנים חלפו. הפגישה עם אותו רופא מזמן פרחה מזיכרונו. באחד הימים התקבל טלפון במזכירות. אלמוני ביקש לשוחח עם הרב פארדו. הלה הציג עצמו וביקש לבוא למשרד, רבי משה לא הצליח לזהותו, אולם לא נמנע מלהדריכו בדרכי הגישה למקום. חלפה שעה קלה והנה הוא הופיע. רק כעת נזכר רבי משה. הוא היה הרופא הישיש...

הוא קידם את פניו בשמחה. הרופא סיפר לו, שמאז אותה פגישה, לא עבר עליו יום ללא הנחת תפילין, וכי הוא מקיים גם את הבטחתו השנייה ובא לבקר במוסדות. הניח רבי משה יד אוהבת על שכמו וערך לו סיור מקיף בכל האגפים, לבסוף החזירו למשרד. "לא ייאמן". למלל הרופא, "בטוח הייתי, שמדובר במקום קטן ועלוב, והנה אני מגלה קמפוס שלם, ממלכה מפוארת" ...

הוא שתק קמעא ולאחר אמר: "ראה רבי משה, לצערי הרב אני אדם ערירי, כל חיי חסכתי כסף רב, אולם אין אדם אשר חי לעולם... לפיכך מבקש אני לתרום את כל רכושי לטובת מוסדות 'אור החיים'!!"

ר' משה חש התרגשות עצומה, הוא לא ידע, כיצד יהודות למיטיב, שהיה עד לפני רגעים מועטים אלמוני ובלתי מוכר, והנה כעת מוכן הוא לתרום סכום עצום להחזקת המוסדות. לבסוף נטל סידור, שעמד על שולחנו והקריא לו מתוכו את דברי המשנה (אבות ו, י): "בשעת פטירתו של אדם אין מלוין לו לא כסף ולא זהב לא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד". והסביר: "כסף, שאדם משאיר בעולם, הוא לכאורה כסף אבוד מבחינתו, מלבד תורה ומעשים טובים שרכש בכספו, ולשני הדברים הללו זכית בתרומתך כאן!". הרופא ביקש, ולמוסדות הובא עו"ד נוטריון, והדברים נוסחו כחוק.

כשיצא הרופא הקשיש, אמר ר' משה: "כמה עיוור הוא האדם, כשחליתי לפני שנים באכסניה, הרהרתי על שאיני מצליח למלא את תפקידי לגייס כספים לצורך העמדת המוסד על רגליו. התנחמתי בעובדה, שבשל אותה מחלה זכיתי לפחות לקרב אדם להנחת תפילין, אך לא שיערתי, שבאמצעות אותה מחלה עצמה, נטעתי את הבסיס לתרומה עצומה, שבה זיכנו היום!"

"הנה כי כן, אותה מחלה, אשר נדמתה בתחילה כמידת הדין, היא עצמה התגלגלה והתהפכה למידת הרחמים" ...

הרב הצדיק משה פארדו זצ"ל - נולד בשנת ה'תר"ע (1909) בטורקיה. ניהל בתל-אביב חנות מסחר גדולה, ממנה חילק את רוב רווחיה למוסדות התורה. בשנת ה'תשי"ב (1952) ייסד וניהל את פנימיית אור-החיים לבנות בבני-ברק, לצורך הקמת הפנימייה דאג לנסוע מדי פעם לקהילות הספרדים בארה"ב, כדי שיעזרו להקמת חזונו- הסמינר לבנות, שבתוך זמן קצר קרם עור וגידים, ולשם הגיעו בנות מכל רחבי הארץ. עמוד החסד, מקים עולה של תורה בארץ ובעולם כולו.

במחיצתו שררה תמיד אווירה נעימה, נינוחה, לא הייתה קדרות, ודאי שלא עצב, תמיד קרן, תמיד חייך, השמיע דברי עידוד ולחיזוק רבים, הרעיף דברי שבח, אמר דברי תורה, אבל יותר מכל שתק. מובא בספר שנכתב לזכרו "ומשה היה רועה" כי בשנותיו האחרונות באה מורה להיוועץ בו. היא קבעה עם תלמידותיה להיוועד יחדיו מספר פעמים בימי החופשה. הרהרה לעצמה: על מה תדבר באותם מפגשים? חשבה, שבוודאי יזכיר, שהרחוב אורב סכנות בחובו, לאן לא ללכת וכיצד להיזהר ולהישמר. להפתעתה ענה במילה אחת- השתיקה. כל ימיי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף אלא שתיקה. נפטר בשבת קודש, פרשת תצווה י"א אדר ה'תשנ"ו (1996). חי כ-87 שנים. ציונו בהר המנוחות (בהר תמיר א' ליד הרה"ג ניסים יגן זצ"ל).

אביו: ר' אברהם. **אימו:** מרת חיה וידא אסתר.

תלמידה אחת שאביה נפטר בקטנותה, והיא נרשמה ללמוד במוסדו של ר' משה. כבר ביום הראשון ללימודים ניגש אליה הרב ואמר: "דעי בתי, אני הכתובת. כל מה שאת רוצה וכל מה שאת צריכה- תבואי לבקש". ולא רק זאת, הרב לא המתין, שתבוא אליו כדי לבקש ממנו, אלא הוא בעצמו היה שולח צנצנת עוגיות או שקית שקדים, כל מה שהורים מציידים את הבנות.

כאשר היו מגיעים ללשכתו אורחים והמזכירות היו מביאות תקרובת מתוקה- ביסקוויטים, שתייה וכיו"ב, היה מורה לארוז ולשלוח לחדרה, ולהרנין את לבה. ולא רק לה דאג, למחרת הפורים קרא לה, השולחן היה מלא וגדוש במעדני משלוחי המנות, שקיבל ממכיריו ומוקיריו הרבים, בהם רבות מן הבוגרות, אלו המתגוררות בעיר. "אנא בטובך, עזרי לי לארוז", ביקש. והיא כמובן עזרה לו בשמחה כאשר אינה יודעת כי לעצמה היא עושה. לאחר שמילאו סל גדוש במגדנות, נתן לה את הסל ולהפתעתה ביקש: "תמסרי זאת לאמא, זה בודאי ישמח אותה" אמר. ישמח אותה בראש ובראשונה לדעת שיש מי שדואג כל כך לבתה.

בתקופת לימודיה, חלתה אותה תלמידה בצהבת קשה, ונאלצה לשהות כחודש ימים בבית-החולים עד ששבה לאיתנה. הרופא ששחרר אותה מבית-ההחלמה קבע שעליה לנוח עתה בפנימייה, עד שתאושש כליל. ר' משה שמח לשמוע על השיפור במצבה, אך אמר: "את נראית חלשה, וזקוקה להשגחה. לא אסכים שתשהי בפנימייה!". הוא שלח אותה על חשבונו, למלון בטבריה אצל הגברת אסתר, שתדאג לה עד שתתחזק ותתרפא, בהוראתו נשלחה לטיפולם והחליפה כח עד שחזרה בכוחות רעננים.

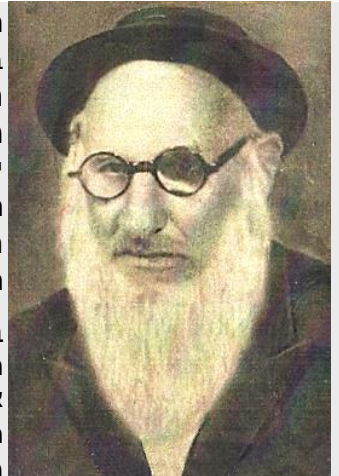
בשובה, פנתה אליו כדי להודות לו על הדאגה והמסירות, אבל ר' משה לא אמר בכך די, "עכשיו את חייבת לשמור על דיאטה קפדנית, להרבות בויטמינים ולמעט בשומנים". בהוראתו ביטלו עבודה במיוחד, ור' משה ביקש ממנהלת המטבח, שתואיל למסור לידיה את מפתחות המזווה והמקרר, כדי שתוכל לקחת פירות וירקות ללא הגבלה!

ששמע שתלמידה התארסה עם בן תורה, קם ר' משה ורקד משמחה! כמה שמח בשמחת יתומה. רגש אחריותו הוכפל לאין שיעור, דאגתו וכן שמחתו. סיפרה אחת המורות: "תלמידה יתומה התארסה, ואני נטלתי על עצמי את העול להשיג את הכספים הדרושים לנישואיה, ערב אחד נוקשים בדלת. פתחתי, והרב בפתח 'באתי להביא את תרומתי להכנסת כלה' אמר. נדהמת, ושאלתי בפליאה: "מדוע היה על הרב לטרוח ולהגיע לביתי. הלא מחר אהיה בלימודים והרב יכול היה לפגוש אותי שם!". והוא ענה בחום: "עכשיו השגתי את הכסף- הזדמנה לידי הזכות ליטול חלק בבניין בית-המקדש, ואדחנה למחר?".

מובא בספר "מעין השבוע" על הרב כי במאמציו לביסוס מוסדות "אור החיים", הגיע לברזיל. אחד מגדולי התורמים הפציר בו, שיתארח בביתו לסעודות השבת, והסכים. נדברו שייפגשו בבית הכנסת לאחר התפילה. ברם לאחר התפילה נעלם המארח. נבוכ משה יוצא מבית הכנסת. עצרה מכונית הדורה, והעשיר קרא לו מירכתיה: "הרב פארדו, בכבוד". החוויר רבי משה: "שבת היום", הזכיר. והעשיר ענה בזחיות: "זה בסדר, הנהג גוי". "אסור באיסור חמור", קבע רבי משה נחרצות. "עשה כרצונך", הסכים העשיר ברוחב לב. "אבל הדרך רגלי רחוקה. נחכה לך".

"אל תחכו", אמר רבינו, "איני בא". "אבל אשתי טרחה והכינה, אסור לפגוע בה", מחה העשיר. "אבוא עימך רק אם תצטרף אלי ברגל, ותבטיחני שמעתה ואילך תשמור שבת כהלכתה ולא תיסע אף עם נהג נכרי", תבע רבינו. העשיר לא הסכים, ורבי משה פנה לצד שכנגד, לשוב לחדרו החשוך באכסניה. תמיד היו עימו בקבוק יין, מצות ושימורי דגים, לכל מקרה. עתה ינצלם לסעודת השבת. כצפוי, היה החדר חשוך, לפתע הואר: שכן נוכרי יצא למרפסת, והדליק את האור.

מיד קידש רבינו בשמחה עצומה, אכל ושר זמירות שבת. כשסיים את ברכת המזון, כיבה הנוכרי את האור ושב לחדרו. לאחר השבת התקשר העשיר. הביע הערכתו לעמידתו של רבינו על עקרונותיו, וביקש לפצותו ביד רחבה של שמחת השבת שהופרה. אמר לו רבינו: "שמחת השבת שלי הייתה מושלמת, בביתך אין השבת שמחה, מצטערת היא על חילולה... ואינך צריך לפצותני. גם אם תרצה, לא אקח, כי איני נוטל כסף להחזקת המוסד הקדוש ממחללי שבת". עתה הבטיח העשיר לשמור את השבת, כדי שיוכל להמשיך ולתרום.

הצדיק רבי יעקב שריקי זצוק"ל - נולד בסביבות שנת ה'תרמ"ח (1887) בעיירה איליג (השוכנת בדרום מערב מארוקו). בצעירותו למד בישיבה הגדולה בה עמד בראשה ר' יעיש עקיבא שהרביץ תורה לתלמידים רבים מכל האזור בישיבתו שבאיליג ונתעלה עד שנעשה לתלמיד חכם וצדיק מופלא. כל היו רצף אחד של חיי תורה ויראת שמים טהורה בקדושה ובתמימות, הגה בתורה יומם ולילה ועסק במצוות בגמילות חסדים בכל כוחו לשם שמים. **היה דבוק מאוד בלימוד הזוהר הקדוש**. במשך כל חייו הקפיד הצדיק על אמירת תיקון חצות מידי לילה, כשלאחר מכן היה ממשיך לעסוק בתורה ובפרט בזוה"ק עד אור הבוקר. **בספריו נמצאו טיפות שעווה, שכן היה לומד בלילות לאור הנר**.

בשנת ה'תשט"ז (1956) עלה לארץ עם רבים מבני עירו ומשפחתו (בניהם בנו של אחיו הגדול - ר' משה זצוק"ל, הלא הוא הרה"ג כמוהר"ר המקובל הגדול ר' אליהו שריקי זצוק"ל מי שהיה רבה האחרון של איליג ואח"כ בארץ רב מושב כסלון וכיום בבית שמש עליו העיד הגאון ר' יחיאל אביחצירא שהיה מל"ו הצדיקים). בתחילה התיישב במושב אורה הסמוך לירושלים, ולאחר כשלוש שנים בשנת ה'תשי"ט (1959) העתיק את מושבו למבשרת ציון (הסמוכה לירושלים). **רבים שיחרו לפתחו מדי יום כדי לבקש את ברכתו, שלא הייתה שבה ריקם ואכן נושעו**. היה מייעץ באמצעות ספרי סגולות והיה אומר את סיבת מחלתם ומה חליפתם.

הקדיש את כל יומיו ולילותיו לעבודת הבורא יתברך. גאון בנגלה ובנסתר. מידת החסד והצדקה היה טבועה בדמו של רבינו. ביתו היה בית הכנסת אורחים, בחו"ל ובארץ הקודש, היו אף מספר עניים הסמוכים על שולחנו מידי שבת וחג באופן קבוע. בהיותו במארוקו היה דואג לד' מינים עבור כל בני עירו והיה מחלק לכל משפחה כמספר הנפשות חנים אין כסף. מעשה החסד שלו היו מופלאים. היה מכניס אורחים גדול. נזהר מאוד **מלשון הרע ולא דיבר רע על שום אדם**. התבקש לבית-עולמו ביום שישי ערב שבת, י"ב אדר ב' ה'תשל"ג (1973). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות שבירושלים.

אביו: החסיד ר' שלמה (היה מתענה תענית הפסקה בת שישה ימים רצופים פעמיים בשנה. בנוסף עסק בגמילות חסד של אמת בשם 'חברת רשב"י'). **אמו:** מרת טאנא (אחות הרה"ק רבי מכלוף אחרר). **אשתו:** מרת חנינא (בת דודו הרה"ק רבי מכלוף אחרר). **מרבתינו:** ר' יעיש עקיבא

ילדיו: ר' שלמה, ר' מכלוף (נפטר בגיל כ"ו, היה גאון בתורה ודרשן עצום - נקרא ע"ש סבו הגדול ר' מכלוף אחרר זיע"א. מסופר כי לפני לידתו בא הצדיק רבי מכלוף לבתו מרת חנינא בחלום ואמר לה: 'התינוק שיוולד לך הוא גלגול שלי בעוה"ז לזמן קצר'). לצדיק ואשתו נולדו עוד ג' פעמים תאומים שנפטרו בילדותם ממחלת החצבת.

בעל חסד עצום בגופו ובממונו, היה מרבה לשלוח תרומות לשיבות שונות. בזקנותו נכנס אליו אברך צעיר לאסוף את קופת הצדקה שבביתו, ותוך כדי שיחה סיפר האברך, כי הוא התאלמן מאשתו ל"ע שנפטרה צעירה בדמי ימיה. אז הרב כאב את כאבו, ומיד אמר לו: "אני מכיר אשה טובה בשבילך!". ותיכף ומיד נסע הרב (למרות שהיה אז למעלה מגיל שמונים שנה ובקושי עמד על רגליו!) באוטובוס ממבשרת ציון לירושלים, ומשם לקח אוטובוס לקריית יובל וחפש בעיפות ובטירחה את בית-המשפחה, שהכיר טוב ממרוקו (שהיו יתומים ג"כ) והציע להם את השידוך, ובחסידי ה' הוקם בזכותו בית נאמן בישראל של בני תורה המושתת על התורה והמצוות.

בחודש אב ה'תש"א, בן אחיו הר' מאיר הי"ו (חזן ושוחט במבשרת ציון) חלה ל"ע וקיבל אירוע מוחי ושכב בבית-הרפואה במשך שלושה ימים. לאחר שהשתחרר עדיין היה בדאגה גדולה ממצבו. לילה אחד חלם, שהוא נמצא בביה"כ מלאה באנשים והיה שם שמחה גדולה ומישהו שר בתוך הקהל. ובתיבה ישבו רבנים גדולים ובהם ר' יעקב שריקי ור' אליהו שריקי. ר' מאיר בא אליהם ואמר: "רבתי! אני חולה!". ואז רבינו אמר לר' מאיר: "**אל תפחד, יש לך עוד 25 שנים לחיות!**". ובאמת מצבו השתפר עד לבלי היכר ברוך ה' חי עימנו.

רבינו היה מומחה בחכמת 'כף היד' (כמו אחיו הגדול כ"ק הרב הקדוש ר' משה שריקי זצוק"ל). וסיפרה אשה, שקודם שילדה אמר לה, שתלד בן ואחר כך תיכנס לחולי כבד. וסיים: "רק הקב"ה יתברך יציל אותך מזה". וכך היה, שתיכף אחר הלידה חלתה זמן רב עד שהתרפאה בחסדי ה'. כמו כן אשה אחרת סיפרה שאמר לה **בצעירותה** שבסוף ימיה תסבול חולאים. וכך הוא שכיום ה' ירחם אומנם זכתה לאריכות ימים ושנים, אבל חולה ב"מ לעיתים תכופות. לאשה אחרת שפנתה אל הצדיק בשל העובדה, שלא זכתה שנים רבות לפני בטן אמר, **שבקרוב תלד בן ואחריו עוד ג' בנים זה אחר זה, ולאחר מכן בת ומדברי הצדיק לא נפל מאומה, וכך היה**.

בעירו איליג שבמרוקו היה נוהג להתחיל תפילת מנחה ב'פתח אליהו' בקול רם, קול חוצב להבות, לכבוד ה'. ומספרים כשהיה מתחיל 'פתח אליהו' היו שומעים את קולו עד ה'מלאח' (השכונה) השניה, והיו יודעים שהתחילה תפילת מנחה.

בשנותיו האחרונות עבר להתגורר אצל בנו ר' שלמה הי"ו בשכונת קטמון בעיה"ק ירושלים ת"ו, ובשנים אלו סבל ייסורים וקיבלם באהבה והיה אומר תמיד "**טוב שיש לי ייסורים בעולם הזה כך אלך נקי לעולם הבא**". כשבועיים לפני פטירתו אמר לכלתו פריחא תחי' (לבית סבאג) שתכין סעודה של דגים ובצים. וכששאלה אותו למה? אמר לה: "את לא רואה את רשב"י ורבי מאיר בעל הנס?!" וכן הזכיר עוד שמות של צדיקים. (מנהג מיוחד היה לרבינו, להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר מתחילת חג הפסח עד יום ל"ג בעומר, וביום ל"ג בעומר היה עורך בביתו סעודה גדולה בשירים ותשבחות לכבוד הילולת רשב"י זיע"א, לסעודה זו הזמין קהל רב ואכן זכה שרשב"י הקדוש בא אליו. ומכאן ניתן לראות מגדולתו של רבינו שהכיר צורת הצדיקים והם באו ללוותו).

ובתוך הסעודה קרא רבנו את המגילה ולאח"כ ניטל ממנו כח הדיבור והיה שוכב במיטה בין חיים למוות. **יומיים לפני פטירתו בא לכלתו בחלום ואמר לה: 'עוד יומיים יקרה משהו בבית'**. והיא הבינה, שרצה לומר לה שתשגיח עליו, שלא יפטר בלי שיקראו עליו קריאת-שמע. ואכן אחרי יומיים ראתה שקיצו קרב וקראה לשכנים, ואמרו עליו קריאת-שמע ומיד התבקש לבית-עולמו.

האדמו"ר הרב נפתלי צבי הלברשטאם זצ"ל מבאבוב - נולד בשנת ה'תר"צ (1930) לפני שפרצה השואה האיזומה. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה והתחלת ימי השואה, נרצח האדמו"ר בעל ה'קדושת ציון' מבאבוב, ובנו ונכדו (האדמו"ר ר' שלמה השני ורבינו) נמלטו אל בוכניה, לגטו שהקימו שם הנאצים. מאותו הזמן ועד סוף המלחמה הקשה והאיזומה, חיו השניים חיים של מסירות נפש, כאשר בכל רגע היו מוכנים למסור את נפשם בעבור יהדותם. ואכן, היו פעמים, שהאב והבן נתפסו, וברחמי שמים עליהם, ניצלו. פעמים רבות שמו את נפשם בכפם כדי להציל יהודים, ורבינו עמד פעמים רבות על סף המוות ונשאר איתן ברוחו, כשכל ימיו עמל לעשות למען זולתו ברוחניות ובגשמיות. דומה, כי הצלה זו הייתה כדי להקים מחדש את פארה של חסידות באבוב, שרובה ככולה עלתה בכבשן האש ואביו למעשה הקים מחדש וביסס את חסידות באבוב לאחר השואה. בדרך לא דרך ניצל רבינו, ועלה על אניית מפרש ישנה, שהפליגה מרומניה לתורכיה.

לאחר תלאות רבות הגיע לתורכיה ומשם לארץ. שם למד בישיבות 'תורה ויראה' ו'בית אברהם סלונים'. מאוחר יותר נפגש שוב עם אביו בארה"ב, לאחר שגם הוא ניצל בנסים מופלאים. במשך כל השנים עמד לימין אביו בבניית החסידות והקמת מוסדות התורה והחינוך באבוב בארה"ב ובעולם כולו. לאחר פטירת אביו הוכתר למלא את מקום אביו. נפטר בי"ב באדר ב' תשס"ה (2005). חי כ-75 שנים.

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' בן ציון הי"ד. **סבא (מצד אמו):** ר' חיים יעקב טייטלבוים מלימנוב. **אביו:** האדמו"ר ר' שלמה (השני) מבאבוב. **אמו:** מרת בלומא רחל. **אשתו:** מרת העסא (בת ר' יוסף פנט מדעש). **חתניו:** ר' מרדכי דוד אונגר (הוכתר על ידי חלק מהחסידים כאדמו"ר מבאבוב), ר' יהושע רובין (בן ר' מרדכי דוד מסארגן) המכהן כאב"ד בחצרו של גיסו.

מסופר על רבינו שלפני שעלה על כס האדמו"רות, נכנס פעם אחת לבית מרקחת וראה שם את אחד משכניו. מיד פנה אליו רבינו ואמר: "אתה בעל משפחה גדולה ומטופל בילדים רכים, ואני כבר זכיתי להשיא את כל ילדיי, ובכן, הגד לי איזה תרופה אתה צריך, ואני כבר אקנה לך ואביא את התרופה לביתך, כי חבל על כל דקה שלך, ואתה צריך לעזור בבית", וכך היה, היהודי הלך לדרכו, והרבי קנה את התרופה עבורו והביא אותה לביתו...

פעם נכנס אצל רבינו אדם אחד, ואמר, שזוגתו רוצה לנסוע בימות הקיץ לקאנטרי, והוא טען, שלא צריכים לנסוע לשם, כי זה רק מותרות, והיא רוצה לעשות כך רק מפני שהיא רואה אחרים שעושים כך, והוא אומר, שיש לעמוד בתוקף שלא לנסוע שם, אך אשתו משיבה לעומתו בתוקף, שכן צריכים לנסוע, והוא אינו יודע מה לעשות. אמר לו רבינו, שהוא רוצה לשמוע את דעת אשתו בנידון, ומבקש, שהיא תתקשר אליו.

ואכן האישה התקשרה לרבי, והתלוננה, שהיא עובדת קשה מאוד כל היום בבית, ומסדרת את הבית כל היום, וכבר הרבה זמן שהיא רואה רק את הקירות של הבית - כל היום והלילה - והיא מרגישה, שהיא באפיסת כוחות. היא צריכה לצאת להתרענות, מה גם שרוב חברותיה נוסעות לשם. מדוע עליה להיות שונה מהן, ובפרט שהיא מרגישה שהיא כבר לא יכולה להמשיך כך, רק שבעלה אינו רוצה, כי אין לו כסף. לדבריה - **זה מצב של פיקוח נפש**. רבינו הקשיב לכל דבריה בתשומת לב דקות ארוכות, ובסופו של דבר הצדיק את בקשתה, ו"בנוגע למצב הכספי של הבעל", אמר הרבי, "אכן אין לבעלך כסף", **ברם הוא יפתור את הבעיה, ו... הוציא מכיסו את כל הסכום ונתן עבורה שתיסע לקאנטרי לחיים ולשלום...**

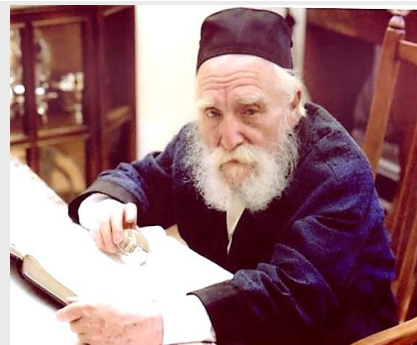
בבורו-פארק יש אולם, שאם אין משלמים קודם החתונה את כל הסכום של האולם, מבטלים את ההזמנה של האולם, והיה אדם אחד, שלא היה לו כסף, וביקש מבעל האולם שימתין עבורו עד יום החתונה, ואז ישלם לו את מלוא הסכום של האולם, ואכן בעל האולם נענה לבקשתו, והסכים להמתין עד יום החתונה בתקווה, שאז יפרע הלה את כל הסכום של האולם. בליל החתונה - לאחר החתונה - הגיע בעל האולם למחותן וביקש את הכסף, והלה אמר לו בצער רב, **שאין לו, ואין לו מה לעשות.**

כששמע בעל האולם את דבריו, התרגז מאוד ואמר, שתיכף יראה מה שיעשה לו. הוא מיהר לנעול את דלתות האולם, ונכנס למשרד שלו והם - המחותרים החתן והכלה - **נשארו סגורים בתוך האולם בשעה מאוחרת בלילה ללא אפשרות לצאת, ולא ידעו מה לעשות.** לפתע נצנץ רעיון בלב המחותר, הוא מיהר להרים טלפון לרבינו, וסיפר לו את כל הסיפור וביקש ממנו, שיטלפן לבעל האולם שיפתח את הדלת.

לאחר מספר דקות, פתאום שומעים רעש - אדם שנוקש בחוזקה על דלת האולם באישון לילה, וכאשר פתח בעל האולם את הדלת, התפלא מאוד לראות את רבינו עומד בחוץ. כמובן, מיד הכניסו אותו, והוא שאל את בעל האולם באיזה סכום מדובר. כששמע הצדיק את הסכום, שילם מיד את כל החוב, והורה לבעל האולם לשחרר מיד את כולם מהאולם לשביעות רצון שני הצדדים...

הסיפורים מתוך 'נועם שיח' - שיחות הגה"צ רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א אבד"ק סאנטוב לייקווד

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד בשנת תרנ"ה (1895) בעיירה אוזדה שברוסיה ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל 'סדר הדורות', תוספות יום טוב והשל"ה. עוד בילדותו ניכר כי נועד לגדולות ונודע כ'עילוי'. בגיל עשר כבר היה בקיא במסכתות בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא. בגיל שלוש-עשרה נשלח ללמוד בישיבת 'עץ החיים' ובהמשך יסד את 'ישיבת קוברין'. עד גיל חמש-עשרה סיים את כל הש"ס והשולחן ערוך. לאחר פטירת אביו, התמנה לרבה של עיירת אוזדה. בשנת ה'תרפ"א (1921) החל לשמש כאב"ד של העיר ליובאן שברוסיה. בחודש שבט ה'תרצ"ז (1937) היגר לארה"ב ושימש כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו יורק. תפקידו אותו מילא במשך 50 שנים עד לפטירתו. כיהן כנשיא אגודת הרבנים של ארה"ב וקנדה וכנשיא ארגון 'עזרת תורה'. גאון אדיר. רבים ראו בו כגדול דור.

שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקר היהדות ואלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. הותיר אלפי עגונות לאחר השואה. עשה חסד עם כל אדם באשר הוא. נשא בעול הציבור. רדף אחר השלום. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר י"ג אדר שני ה'תשמ"ו (1986). קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אישתו:** מרת סימה (בת ר' יעקב משה קסטנוביץ). **בניו:** ר' דוד (ראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו-יורק וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב), ר' ראובן (ראש ישיבת 'סטטן איילנד'). **חתניו:** ר' אליהו משה שיסגל (ר"מ בישיבת 'תורה ודעת' בבורלין), ר' ד"ר משה דוד טנדלר (רב במונסי ניו-יורק, מומחה בתחום רפואה והלכה). **מרבותיו:** הגאונים ר' איסר זלמן מלצר, ר' פסח פרומקין. **מתלמידיו:** הגאונים ר' ניסן אלפרט, ר' שלמה אבינר, ר' חיים חייט. **מספריו:** **יאגרות משה- שו"ת** (שמונה כרכים) **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. **ידרש משה-** אגדה ופרשת שבוע **יקול רם- חידושים ומוסר יוגד משה-** על הגדה של פסח **יד משה- שו"ת.**

פעם אחת באה אשה אחת אל הגאון האדיר רבי משה פיינשטיין זצ"ל, ודמעתה על לחיה. היא שפכה בפניו את מר לבה... שלא זכתה עדיין לפרי בטן, ועברו כבר שנים רבות מנישואיה. רבי משה שמע בכובד ראש את דבריה, ובירך אותה בהתרגשות מעומק ליבו, שתזכה לבן זכר. ובאמת התקיים בה "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים", וכעבור שנה נולד לה בן זכר למזל טוב. זמן קצר לאחר הלידה, באה אותה אשה לרבי משה, לבשרו, שנולד לה בן זכר בזכות ברכתו. אותה אשה הייתה ציירת מומחית, ולאות תודה, הוקרה והערכה, ציירה את דמות דיוקנו של רבי משה עצמו באומנות נפלאה, והביאה את התמונה במתנה. רבי משה הודה לה מאוד על המתנה הנפלאה, ואמר שהציור מאוד מאוד יפה – ממש מעשה אמן! ותלה את התמונה בסלון ביתו.

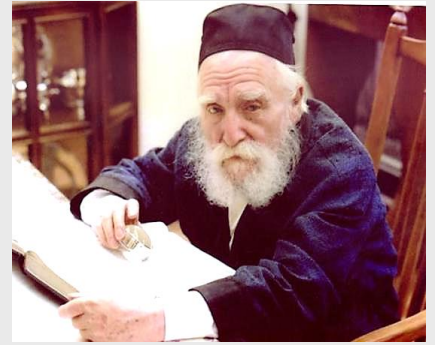
כעבור שלוש שנים, באה אותה אשה עם בנה לרבי משה לרגל החלק'ה, וביקשה ברכה, שהבן יגדל לגדול בתורה וביראה. כמובן שהוא קיבלם בסבר פנים יפות, ובירכו מעומק לבו, ולאחר מכן שניהם יצאו מאתו ונפרדו לשלום. לפתע בעודה מהלכת, שמעה, שאדם אחד רץ בעקבותיה וקורא אליה בקול: "סליחה, חכי רגע!" וכשהפנתה את ראשה, ראתה שלא אחר מאשר רבי משה בכבודו ובעצמו הוא הרץ בעקבותיה. האשה השתוממה מאוד, הגאון האדיר רץ בעקבותיה?! מובן, שתיכף ומיד נמצרה ועמדה על מקומה. כשניגש אליה הגאון רבי משה, אמר לה, שתמחול בטובתה לעלות בחזרה לביתו. האשה נבהלה מאוד, כי לא ידעה, מה בדיוק אירע ועל מה ולמה הגאון קורא להם לביתו, אולי, חלילה, יש לו איזה קפיידא עליה, או אולי עשה בנה משהו בזמן שהיו אצלו. היא עלתה לבית רבי משה, והצדיק אמר לה: את התמונה היפה שעשית עבורי, והבאת לי לפני שלש שנים - הייתה תלויה כל הזמן כאן בסלון ביתי. ודעי לך, זה שהתמונה לא נמצאת כאן עכשיו בסלון, זה לא חלילה מפני שאינה יפה, אלא מפני שעושים כאן שיפוצים, ולכן העברתי אותה לחדר אחר. ומיד שסיים את דבריו, הורה להם, שיבואו לראות את התמונה בחדר האחר. האשה נכנסה בעקבותיו, וראתה את התמונה תלויה שם... כך נזהר רבינו הגדול לבל יפגע באף אדם...

רבינו היה נוהג לבוא לעזרת רעייתו, כל אימת שהתעורר צורך בכך. אם כי הרבנית לא רצתה את מעורבותו של רבי משה בענייני "העולם הזה" של הליכות הבית. בהגיעם לאמריקה - התקשתה הרבנית להתמודד עם עריכת הקניות בארץ זרה עם שפה לא פחות זרה. לא הייתה זו פחיתות כבוד עבורו להילות אליה למכולת או לשוק הירקות. פעם נתגלה, רבי משה, והוא כבר בא בימים, עומד במטבח ומדיח כלים. הרב נשאל על כך והוא הסביר בפשטות: "הרבנית אינה חשה בטוב, ויודע אני, עד כמה אינה אוהבת לראות את הכלים בלתי מודחים ולא במקומם ולכן אני שוטף כלים".

במנהטן, בצד המזרחי, שכנה כבוד ישיבתו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל ראש מתיבתא "תפארת ירושלים". והנה הגיע למקום יהודי אחד שזכה זה מקרוב להתקרב ליהדות. הוא שמע כה הרבה על רבי משה, עד שחשק עז התעורר בקרבו לראותו, ולו פעם אחת בלבד. יודעי דבר, יעצו לו לגשת לבניין הישיבה לתפלת שחרית. בית הכנסת היה מלא בבחורים, אברכים, בעלי בתים וקבצנים. מיועדנו סרק את פני האנשים, ואולם לצערו איש מהם לא נראה לו הרב הגדול, אשר כל העולם שחר למוצא פיו.

לבסוף אזר עוז ופנה לאחד המתפללים, כשהוא מבקש שיאמר לו מיהו רבי משה. האברך הצביע לעבר הרב, והאיש נדהם. התברר שרגעים אחדים קדם לכן, ניגש אליו הרב פינשטיין והושיט לו את ידו לברכת "שלום עליכם", אך האורח, שסבר כי הוא עוד קבצן, מיהר להוציא חצי דולר מכיסו והניחו בתוך כף ידו... ברוב עדינותו, נטל רבי משה את הכסף, הודה לאיש והלך, וכל זאת כדי שלא לגרום לו, חלילה, לאי נעימות!!!

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד בשנת תרנ"ה (1895) בעיירה אוזדה שברוסיה ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל 'סדר הדורות', תוספות יום טוב והשל"ה. עוד בילדותו ניכר כי נועד לגדולות ונודע כ'עילוי'. בגיל עשר כבר היה בקיא במסכתות בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא. בגיל שלוש-עשרה נשלח ללמוד בישיבת 'עץ החיים' ובהמשך יסד את 'ישיבת קוברין'. עד גיל חמש-עשרה סיים את כל הש"ס והשולחן ערוך. לאחר פטירת אביו, התמנה לרבה של עיירת אוזדה. בשנת ה'תרפ"א (1921) החל לשמש כאב"ד של העיר ליובאן שברוסיה. בחודש שבט ה'תרצ"ז (1937) היגר לארה"ב ושימש כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו יורק. תפקידו אותו מילא במשך 50 שנים עד לפטירתו. כיהן כנשיא אגודת הרבנים של ארה"ב וקנדה וכנשיא ארגון 'עזרת תורה'. גאון אדיר. רבים ראו בו כגדול דור.

שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקר היהדות ואלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. הותיר אלפי עגונות לאחר השואה. עשה חסד עם כל אדם באשר הוא. נשא בעול הציבור. רדף אחר השלום. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר י"ג אדר שני ה'תשמ"ו (1986). קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אישתו:** מרת סימה (בת ר' יעקב משה קסטנוביץ). **בניו:** ר' דוד (ראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו-יורק וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב), ר' ראובן (ראש ישיבת 'סטטן איילנד'). **חתניו:** ר' אליהו משה שיסגל (ר"מ בישיבת 'תורה ודעת' בבורלין), ר' ד"ר משה דוד טנדלר (רב במונסי ניו-יורק, מומחה בתחום רפואה והלכה). **מרבותיו:** הגאונים ר' איסר זלמן מלצר, ר' פסח פרומקין. **מתלמידיו:** הגאונים ר' ניסן אלפרט, ר' שלמה אבינר, ר' חיים חייט. **מספריו:** **יאגרות משה- שו"ת** (שמונה כרכים) **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. **ידרש משה-** אגדה ופרשת שבוע **יקול רם- חידושים ומוסר יוגד משה-** על הגדה של פסח **יד משה- שו"ת**.

אשה אחת נהגה לטלפן לר' משה פיינשטיין פעמים אחדות בשאלות הלכתיות פשוטות למדי, **לעתים קרובות היא נהגה לצלצל פעמיים ושלוש, רק כדי לוודא שאכן שמעה נכון את התשובה**, מישהו עמד ליטול את השפורפרת ולהסביר לה שהיא מבזבזת את זמנו היקר של ראש הישיבה, "לא", עמד על כך ר' משה, "היא חוששת, ואין היא יכולה לנהוג אחרת".

ליד דלתו של ר' משה ניצבה פעם אשה וביקשה לדבר איתו. כאשר נאמר לה כי הוא עסוק, התעקשה האשה לדבר עמו, והסבירה כי היא מבקשת ממנו שיתרגם לה מכתב שהגיע מאחותה מרוסיה, האדם שעמד בפתח נדהם: "אין להטריד את ראש הישיבה בדברים כגון אלו!" -"מה פירוש?" התרעמה האשה, "זהרי הוא עושה זאת עבורי כבר עשרים שנים!"

בספר 'עלינו לשבח' מביא סיפור נפלא המראה בעליל את רוח-הקודש שאפפה את הצדיק: אחד מתלמידיו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל סיפר (בקונטרס 'קול התורה') דבר מופלא: "פעם אחת נכנסתי למשרדי ארגון החינוך 'תורה ומסורה'. האחראי על חלק גדול מבתי-הספר התורניים באמריקה, והודיעו לי, שקיים חשש לסגירתם של שלשה בתי-ספר, בשלוש ערים שונות, והציעו לי לקחת משרה כמנהל באחד מהם.

השבתי שבכדי לקבל החלטה, עליי להתייעץ עם רבי, ומה שיאמר לי- כך יעשה. אנשי המשרד התפלאו ושאלו: 'הרי מדובר בערים רחוקות מאוד מכאן, וכי ר' משה נמצא בערים הללו כדי שידע מה להשיב לך?' ואמרת להם: "מקובל אצלי, שרבי ומורי מתמצא בכל עניין ועניין, ואני סומך עליו במאת האחוזים". רבינו שהה אז באחד מאתרי הנופש, והתלמיד הגיע לשם כדי להציע לפניו את העניין. התלמיד נקב בשמות הערים, והרב ביקש שיחזור על השמות, ואז השיב: "ביה"ס בעיר הראשונה הוא קטן מאוד. אין בו תלמידים רבים, וההורים הם מנהלים את כל ענייני ביה"ס. הם רק יכתירו אותך כמנהל, אבל לא יתירו לך לנקוט בשום יוזמה חינוכית.

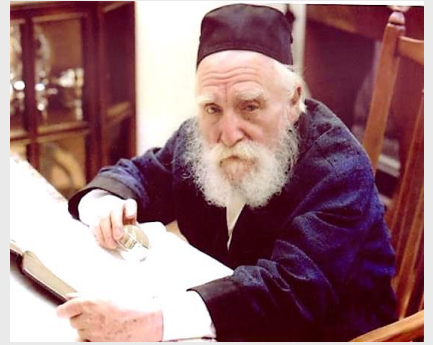
בית הספר שבעיר השניה, הוא אכן מקום שיש להתגדר בו, והינך יכול להצליח שם. אבל עליך לברר היטב אם הם משלמים משכורת בזמן, ורק על תנאי זה תלך לשם, משום שאסור לך להשאיר את האשה והילדים ללא פרנסה. בלי התחייבות מפורשת מצד הנהלת בית-הספר שהמשכורת תשולם בזמן, אל תיקח את משרת הניהול בעיר זו".

על העיר השלישית, לא התייחס ר' משה. והתלמיד, כבר הכיר את מורו ורבו, וידע, שאם אינו עונה- הרי שבשלב מסויים התשובה תהיה ברורה מאליה, ולא צריך לשאול שנית. התלמיד סיפר, שכאשר חזר למשרדי 'תורה ומסורה' ואמר להם את מה שמע מהגאון, **עמדו הללו פעורי פה ולא האמינו כיצד ייתכן שאדם היושב במרחק כה רב מהמוסדות, יודע מה נעשה שם, עד שהוא נכנס לפרטי פרטים.**

הם עצמם, לא היו מעודכנים דיים. ולכן, מעוצם הפליאה החליטו לברר את סוגיית המצב החינוכי השורר בשלוש הערים. הם התקשרו לעיר הראשונה ודיברו עם המנהל שכיהן שם עד לתקופה האחרונה, והאיש מתאר לפנייהם: "ביה"ס שלנו הוא קטן מאוד. יש בו רק כשלושים וחמישה תלמידים. למנהל החדש שיגיע לכאן לא תהיה דעה בשום עניין חינוכי. ההורים יתחשבו בדעתו, בדיוק, כפי שמתחשבים בדעתו של האחראי על הניקיון". ממש כפי שאמר הגאון.

מנהלי 'תורה ומסורה' מתקשרים לעיר השניה, ואנשי ביה"ס הביעו את דעתם ש'המנהל החדש שיבוא, יוכל להצליח מאוד, אבל אין לנו כסף לשלם לו. כל הכסף שייכנס לקופת ביה"ס משועבד עדיין למשכורת ולפיצויים של המנהל הקודם'. כאשר התקשרו אל ביה"ס בעיר השלישית, התבהרה להם סיבת שתיקתו של ר' משה פיינשטיין. אנשי בית-הספר הודיעו שכבר לפני שבועיים מצאו מנהל חדש.

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד בשנת תרנ"ה (1895) בעיירה אוזדה שברוסיה ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל 'סדר הדורות', תוספות יום טוב והשל"ה. עוד בילדותו ניכר כי נועד לגדולות ונודע כ'עילוי'. בגיל עשר כבר היה בקיא במסכתות בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא. בגיל שלוש-עשרה נשלח ללמוד בישיבת 'עץ החיים' ובהמשך יסד את 'ישיבת קוברין'. עד גיל חמש-עשרה סיים את כל הש"ס והשולחן ערוך. לאחר פטירת אביו, התמנה לרבה של עיירת אוזדה. בשנת ה'תרפ"א (1921) החל לשמש כאב"ד של העיר ליובאן שברוסיה. בחודש שבט ה'תרצ"ז (1937) היגר לארה"ב ושימש כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו יורק. תפקידו אותו מילא במשך 50 שנים עד לפטירתו. כיהן כנשיא אגודת הרבנים של ארה"ב וקנדה וכנשיא ארגון 'עזרת תורה'. גאון אדיר. רבים ראו בו כגדול דור.

שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקר היהדות ואלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. הותיר אלפי עגונות לאחר השואה. עשה חסד עם כל אדם באשר הוא. נשא בעול הציבור. רדף אחר השלום. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר י"ג אדר שני ה'תשמ"ו (1986). קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אישתו:** מרת סימה (בת ר' יעקב משה קסטנוביץ). **בניו:** ר' דוד (ראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו-יורק וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב), ר' ראובן (ראש ישיבת 'סטטן איילנד'). **חתניו:** ר' אליהו משה שיסגל (ר"מ בישיבת 'תורה ודעת' בברוקלין), ר' ד"ר משה דוד טנדלר (רב במונסי ניו-יורק, מומחה בתחום איסור זלמן מלצר, ר' פסח פרומקין. **מתלמידיו:** הגאונים ר' ניסן אלפרט, ר' שלמה אבינר, ר' חיים חייט. **מספריו:** **יאגרות משה- שו"ת** (שמונה כרכים) **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. **ידרש משה-** אגדה ופרשת שבוע **יקול רם- חידושים** ומוסר **ויגד משה-** על הגדה של פסח **יד משה- שו"ת**.

מעשה בתלמיד חכם שהתארך בביתו של רבינו, בארוחת בוקר. על שולחנו של הגאון היו שני קנקנים עם שתי שקיות חלב, של שתי חברות שונות בהכשרים מהודרים. והנה, אותו ת"ח רואה את הגאון הנ"ל מושיט את ידו לאחד הקנקנים, ולאחר שניות בודדות מחזירה למקומה, ולוקח את הקנקן השני. ממעשה זה, הסיק אותו בחור שהרב סומך על החברה השניה, ולא על הראשונה, שאלמלא כן, מדוע הרבי החזיר את הקנקן הראשון שלקח, וחשב שיש '**מצווה גדולה**' לפרסם את הדברים לתועלת הרבים. הלך לישיבה והתחיל לספר, וכן עשה בעוד ישיבות. השמועה התפשטה בארצות הברית כאש בשדה קוצים, עד שרוב האנשים החלו לרכוש את מוצרי החלב של החברה השניה בלבד, שהרי אם הרבי בעצמו, אינו סומך, מדוע לקנות מוצרים מאותה חברה? לאט לאט החברה השניה עמדה לפני פשיטת רגל.

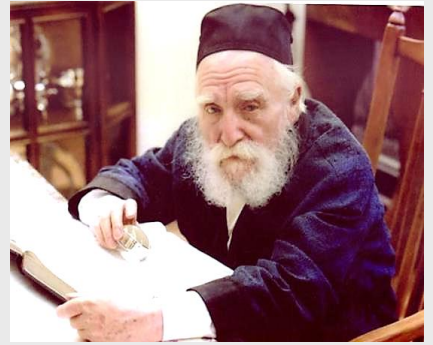
החליטה הנהלת המפעל ללכת לבית הרב לשאול איזה דופי מצא בחברתם, שפסל אותה. ואם ישנה בעיה- הם מוכנים לפותרה לאלתר. עלו ובאו לביתו, וכששמע הרב את דבריהם נבהל, קם והלך למקרר, והביא להם חלב של חברתם, **באומרו שרק הבוקר שנה חלב שלהם, וכן כמעט בכל בוקר וערב שותה מהכשר זה**, ואינו מבין מי המציא זאת. יישב, חשב ונזכר, באותו מעשה וסיפר להם על חשדו בבחור שהיה אצלו, וציון כי **כאשר הרים את קנקן החלב של ההכשר שלהם, נוכח לדעת כי נגמר החלב, ולכן לקח את השקית השניה, ורק חוסר ההבנה של אותו בחור גרמה לכל הצער והוצאת שם רע על אותה חברה עד שכמעט פשטה את הרגל**.

בספר 'מורשת אבות' מובא סיפור מופלא הממחיש את צניעותו וענוותנותו של הרב: בהיותו מהלך פעם ברחוב, שמע רבינו קול: **"משה! משה!"** בהביטו סביב, ראה כי זהו קולו של מכר, אשר ישב במכוניתו. ניגש ר' משה אל המכונית. הבין האיש שר' משה חשב שהקריאה היתה מכוונת אליו והסמיך מרוב מבוכה, הוא אמר: **"תוך כדי נהיגה הבחנתי בבני משה, פה ברחוב, לא הייתי מעלה בדעתי לקרוא לראש הישיבה בצורה כה פשוטה. נוסף לכך, לו הייתי מבקש לדבר עם רבינו, הייתי יוצא ממכוניתי וניגש אליו. לא הייתי מעיז לבקש מראש הישיבה כי יבוא אלי".** רבינו הבטיחו נאמנה כי אין לו סיבה לדאגה: **"זה שנים רבות שאיני מייחס כל משמעות לדברים הללו"**.

ישיבת 'מועצת גדולי התורה', שבה היה אמור רבינו להשתתף לראשונה כיושב ראש, נועדה להתקיים מיד בתום שיעורו ותפילת מנחה ב'תפארת ירושלים'. מחוץ לכתלי הישיבה המתינה לו מכונית. עם תום תפילת מנחה הקיפוהו תלמידיו כדי ללוותו החוצה, ללא עיכוב, מאחר וחברים אחרים של **'מועצת גדולי התורה' כבר המתינו לו שם**. בעומדו להכנס למכונית פנה אליו עני וביקש צדקה. ר' משה שלף מארנקו כמה מטבעות ונתנם למבקש, אך הלה טרם סיים. הוא פתח בשיחה עם ר' משה, בעוד הנהג הממתין והתלמידים מאבדים את סבלנותם. **אחדים מהם ניסו לרמוז לעני שר' משה ממחר מאד, אך הוא רמז להם להתרחק**. לאחר שיחה בת עשר דקות התנצל רבינו, לחץ את ידי הקבצן ונכנס למכונית. אחד התלמידים אזר עוז בנפשו ושאל מדוע לא הסתפק בנתינת הנדבה לעני ובאמירה שהוא ממחר ואינו יכול להקדיש זמן לשיחה. השיב רבינו: **"עליך להבין שהשיחה היתה חשובה לאדם זה הרבה יותר מאשר הכסף. מצוות הצדקה שלי כללה להראותו שאני מתעניין בדעותיו, ושאני עסוק מכדי להאזין לו"**. מוסיף ר' דוד: **"אבי חס על זמנו ומעולם לא בזבז דקה, אולם אם אדם עני או מודאג שפך לפניו שיחו במשך שעה, יכול היה אבי להקדיש לו את השעה הנחוצה"**. (מורשת אבות).

על צפיותו של הגאון רבי משה פיינשטיין מסופר, כי באחת השנים, בראשיתו של חודש אייר, שמע מישהו את אנתת כאב הבוקעת מגרוננו של רבי משה. כאשר הוא שאל אותו מהי סיבת האנחה, הסביר ר' משה: **"חז"ל אמרו: בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. עכשיו, שוב חלף חודש ניסן, ולא נמצאנו ראויים לקדם את פני המשיח"**.

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד בשנת תרנ"ה (1895) בעיירה אוזדה שברוסיה ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל 'סדר הדורות', תוספות יום טוב והשל"ה. עוד בילדותו ניכר כי נועד לגדולות ונודע כ'עילוי'. בגיל עשר כבר היה בקיא במסכתות בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא. בגיל שלוש-עשרה נשלח ללמוד בישיבת 'עץ החיים' ובהמשך יסד את 'ישיבת קוברין'. עד גיל חמש-עשרה סיים את כל הש"ס והשולחן ערוך. לאחר פטירת אביו, התמנה לרבה של עיירת אוזדה. בשנת ה'תרפ"א (1921) החל לשמש כאב"ד של העיר ליובאן שברוסיה. בחודש שבט ה'תרצ"ז (1937) היגר לארה"ב ושימש כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו יורק. תפקידו אותו מילא במשך 50 שנים עד לפטירתו. כיהן כנשיא אגודת הרבנים של ארה"ב וקנדה וכנשיא ארגון 'עזרת תורה'. גאון אדיר. רבים ראו בו כגדול דור.

שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקר היהדות אלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. הותיר אלפי עגונות לאחר השואה. עשה חסד עם כל אדם באשר הוא. נשא בעול הציבור. רדף אחר השלום. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר י"ג אדר שני ה'תשמ"ו (1986). קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אישתו:** מרת סימה (בת ר' יעקב משה קסטנוביץ). **בניו:** ר' דוד (ראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו-יורק וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב), ר' ראובן (ראש ישיבת 'סטטן איילנד'). **חתניו:** ר' אליהו משה שיסגל (ר"מ בישיבת 'תורה ודעת' בבורלין), ר' ד"ר משה דוד טנדלר (רב במונסי ניו-יורק, מומחה בתחום רפואה והלכה). **מרבותיו:** הגאונים ר' איסר זלמן מלצר, ר' פסח פרומקין. **מתלמידיו:** הגאונים ר' ניסן אלפרט, ר' שלמה אבינר, ר' חיים חייט. **מספריו:** **יאגרות משה- שו"ת** (שמונה כרכים) **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. **ידרש משה-** אגדה ופרשת שבוע **יקול רם- חידושים ומוסר יוגד משה-** על הגדה של פסח **יד משה- שו"ת.**

שקדנותו של הרב היתה מופלאה. פעם הגיעו נכדתו ובעלה לבקרו, ומצאוהו ספון בחדרו ולומד כדרכו בקודש. **היות והם לא רצו להפריע לו, הם המתינו בשקט עד שיפסיק לרגע ממישנתו, וישיגו בהם ואז יוכלו לתת לו ברכת שלום.** חלף זמן רב, אולם הרב לא הרים את ראשו מן הגמרא. עברה שם הרבנית והבחינה במחזה והבינה את המתחולל בראשם של נכדתו ובעלה וקראה: **"אם תמתינו עד שיפסיק מלימודו, תצטרכו לעמוד כאן כל היום וכל הלילה!"**

הרב לעת זקנותו **סבל ייסורים וכאבים נוראים בלבו.** באחת הפעמים אושפז במחלקה לטיפול נמרץ במצב קשה ביותר. כאשר קבעו הרופאים כי מצבו התייצב ויצא מכלל סכנה, הורשו בני המשפחה להיכנס לדקות ספורות מאחר עדיין סבל מכאבים חזקים ביותר בליבו וכל התאמצות מיותרת יכלה לדרדר את מצבו הבריאותי. הם הוזהרו שלא יחרפו את מצבו. בני המשפחה נכנסו בדחילו ורחימו הם מצאוהו שקוע בהרהורים. מצחו מכוּוץ ועיניו בורקות. לפתע שמעו אותו בוכה ואומר: **"אין אלו יסורים של אהבה, מכיוון שמבטלים אותי מלימוד תורה"**. לאחר דקות ספורות שמעו אותו בקול חלוש אומר: **"תשל"ה"**, לאחר פרק זמן קצר אומר: **"תשל"ד"** וכן הלאה. הרופא נכנס לפתע והביט במוניטור שהיה מחובר ללב והורה להוציא את כולם מהחדר. **"החולה מתאמץ יותר מדי וקצב פעימות לבו אינו סדיר, עליו להרגע"**, הסביר את נימוקו.

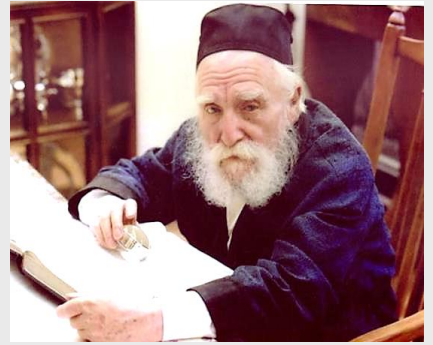
הימים חלפו ורבינו התאושש מההתקף הקשה. באחד הימים הנכד שאל: **"סבא, מה פשרם של השנים שמילמלת בזמן שכאבים עזים פקדו אותך?"**. הרב נרתע מעט ואמר: **"האם הבעתי את מחשבותי בקול? אם כן, הבא אספר לך: הייסורים שפקדו לא היו של אהבה. בכל פעם שניסתי ללמוד תורה, ולמרות שניסתי בכל הכח- לא עלה בידי. התחלתי לעשות חשבון נפש. חטאתי ועלי לפשפש במעשי"**.

"סרקתי את כל שנתיי שנה אחר שנה. פשפשתי וחקרתי בכל מאורע ומאורע שעבר עליי ובדקתי האם חטאתי חטא כלשהו. האם התבטלתי אי פעם מלימוד התורה. הפלגתי אחרנית עשר שנים, עשרים שנים, שלושים ... ורק כשהגעתי לשישים שנים אחרנית נזכרתי במעון מימי נעוריי ואז הבנתי מדוע בא לי כל זאת. היה זה בהיותי בישיבתו של הגאון ר' פסח פרוסקין זצ"ל. יום אחד בעת השיעור, זרק ראש-הישיבה לחלל החדר קושיה חמורה. היכל הישיבה געש ורעש. הבחורים החלו להתנצח ביניהם כשהם מעלים לסברות לכאן ולכאן, ומנסים את כל כוחם בתירוץ הקושיה. לאחר כמחצית השעה השתתקו הכל. הסערה קמה לדממה. אפילו האריות שבחבורה לא הצליחו לפצח את הקושיה המסובכת."

"לפתע, כאילו אור הבזיק במוחי, הסוגיה התבהרה לי להפליא. קמתי אנוכי, מהצעירים שבחבורה, ובקול צלול אמרתי את התירוץ. היה זה תירוץ גאוני ומבריק וכל הקושיות התיישבו כלא היו. ראש-הישיבה קם ממקומו והכריז: **"אכן, בני, זהו התירוץ המבוקש. זכית לכוון אל האמת"**. הכל קמו והביטו בי בהתפעלות. ואני לבי גאה בי, הרגשה נפלאה של סיפוק הציפה אותי, חשתי רגש קל של גאווה והתנשאות". הרב הפסיק לרגע והתבונן בנכדו והמשיך ואמר: **"יותר משישים שנה עברו מאז", וקולו של הסב הגדול נחנק מבכי.**

"הקב"ה המתין לי זמן כה רב שאחזור בתשובה על חטא זה. אולם לדאבוני לא זכרתי אותו ולא התחרטתי עליו. ועל הרגשתי ההתנשאות בלב נענשתי עתה בלבי!". אכן, אדם מיוחד במינו מגדולי דורנו שיכול להעיד על עצמו כי במשך שישים שנים לא חטא ואף לא הרהור, ומעולם לא התבטל מלימוד תורה ורק אותו מעשה שהיה בצעירותו שבו חטא ברגש דק של גאווה. אלמלא סיפרו מעשה זה היה לא היינו מאמינים כי אף בדורנו נמצא גדול תורה כזה.

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד בשנת תרנ"ה (1895) בעיירה אוזדה שברוסיה ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל 'סדר הדורות', תוספות יום טוב והשל"ה. עוד בילדותו ניכר כי נועד לגדולות ונודע כ'עילוי'. בגיל עשר כבר היה בקיא במסכתות בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא. בגיל שלוש-עשרה נשלח ללמוד בישיבת 'עץ החיים' ובהמשך יסד את 'ישיבת קוברין'. עד גיל חמש-עשרה סיים את כל הש"ס והשולחן ערוך. לאחר פטירת אביו, התמנה לרבה של עיירת אוזדה. בשנת ה'תרפ"א (1921) החל לשמש כאב"ד של העיר ליובאן שברוסיה. בחודש שבט ה'תרצ"ז (1937) היגר לארה"ב ושימש כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו יורק. תפקידו אותו מילא במשך 50 שנים עד לפטירתו. כיהן כנשיא אגודת הרבנים של ארה"ב וקנדה וכנשיא ארגון 'עזרת תורה'. גאון אדיר. רבים ראו בו כגדול דור.

שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקר היהדות אלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. הותיר אלפי עגונות לאחר השואה. עשה חסד עם כל אדם באשר הוא. נשא בעול הציבור. רדף אחר השלום. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר י"ג אדר שני ה'תשמ"ו (1986). קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אישתו:** מרת סימה (בת ר' יעקב משה קסטנוביץ). **בניו:** ר' דוד (ראש ישיבת 'תפארת ירושלים' בניו-יורק וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב), ר' ראובן (ראש ישיבת 'סטטן איילנד'). **חתניו:** ר' אליהו משה שיסגל (ר"מ בישיבת 'תורה ודעת' בברוקלין), ר' ד"ר משה דוד טנדלר (רב במונסי ניו-יורק, מומחה בתחום רפואה והלכה). **מרבותיו:** הגאונים ר' איסר זלמן מלצר, ר' פסח פרומקין. **מתלמידיו:** הגאונים ר' ניסן אלפרט, ר' שלמה אבינר, ר' חיים חייט. **מספריו:** **יאגרות משה- שו"ת** (שמונה כרכים) **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. **ידרש משה-** אגדה ופרשת שבוע **יקול רם- חידושים ומוסר יוגד משה-** על הגדה של פסח **יד משה- שו"ת.**

על אף שזמנו של רבינו היה מצומצם ביותר, לבקשתם של שני היהודים, שבאו אליו בבקשה שידון את דינם, לא סירב. בזמן שנקבע ישב עם שני דיינים נוספים - ושמע במשך שעה ארוכה את טענות הצדדים, תוך שהם מקשים עליהם קושיות ושמעים שוב ושוב את פרטי המאורעות. לבסוף פסק ר' משה את הדין כאחד מן הצדדים. **כבר במקום היה ניכר, כי הצד שהפסיד מתקשה לקבל את הפסק.**

לאחר שעה קלה צלצל הטלפון בביתו. מהעבר השני היה אברך צעיר שניסה לטעון כי הדין שנפסק אינו נכון. רבינו בענוה ובסבלנות הסביר לו, שוב ושוב את נימוקי הדין. כשהאברך הצעיר ראה כי אינו משכנע את הרב, הרים את קולו ואמר כי חוץ מהטענות שיש לו, **הדין כלל אינו תקף שכן הוא נעשה בלילה ואין דנים בלילה.** הרב ענה שוב בסבלנות כי **אין מתחילים דין בלילה, אולם אם מתחילים לדון ביום מותר לסיימו בלילה.** האברך בחוצפתו ענה כי הוא אינו מעוניין בפלפולים והוסיף מספר משפטי גנאי כלפי הרב, שלא הגיב.

כעבור כשנה הופיע אותו אברך בבית הרב בבקשה, כי יבחן אותו וייתן לו כתב סמיכה. הרב, על אף ששם לב למבטיהם התמהים של בני ביתו, נענה ברצון. כשסיים לבוחנו ונוכח לדעת, כי הלה יודע היטב, העניק לו ר' משה כתב סמיכה מכובד. משיצא שאלוהו בני הבית **כי צד נתן לו כתב סמיכה לאחר שפגע בו קשות רק לאחרונה!?!** ענה להם הרב: **"הרי עבר מאז יום הכיפורים, ואני אמרתי בתפילה זכה, כי אני מוחל לכל מי שפגע בי, כך שממילא אין לי שום קפידה עליו, שהרי מחלתי לו, ואם כן, מדוע לא אתן לו כעת כתב סמיכה!?!"**

פעם אחת הביע אדם את תוכחתו בפני רבינו ושאלו **מדוע נוסע הוא לישיבתו עם מכונית ביום שישי אחר זמן הדלקת נרות (קודם קבלת שבת).** לדעתו אסור לנסוע בשעה כזו, כי אנשים, שרואים, יבואו על ידי כן לזלזל בשבת קודש (רבי משה היה אז קרוב לגיל שמונים ונסע נסיעה בת שתי דקות מביתו לישיבה). וזה אשר השיב לו רבי משה באיגרתו (והדברים מדברים בעד עצמם): **"נהייתי מאוד אשר מעלת כבודו הזדרז לקיים מצוות תוכחה לפי דעתו, ותשואות חן למעלת כבודו וחס וחלילה לי להקפיד בזה. ואם ירצה ה' בלא נדר לא אסע עוד משעת הדלקת נרות במכונית, אף שאין בזה שמץ איסור אף לא משום מראית העין. אבל מכל מקום, כיוון שמעלת כבודו כותב שיש ח"ו קלקול לאיזה נשים ואנשים שידמו, שיש בזה זלזול לשבת קודש, אראה בלא נדר שלא לנסוע עוד במכונית משעת הדלקת הנרות."** על החתום: **"דידו המברכו בזכות מצוות התוכחה שקיים לכבוד השי"ת ולכבוד שבת קודש לשפע ברכה שבה ע"י קיום שמירת השבת ולסוכת השלום."**

עשיית החסד של הרב הייתה מופלאה. אחד מראשי הישיבות היה פעם בארצות הברית כדי לאסוף כסף עבור ישיבתו. בהזדמנות זו נכנס לבקר כמובן בביתו של רבינו שקיבלו בסבר פנים יפות. ראש הישיבה סיפר על מטרת ביקורו בארה"ב ושהוא מתעתד להיות גם בטורונטו ובקרוב יסע לשם. שאלו רבינו: **"האם אתה מתכוון לבקר שם אצל פלוני?"** (שהיה עשיר מפורסם). **"בעז"ה"** - השיב. אמר לו ר' משה: **"יש לי מכתב עבורו. איני רוצה להטריח, אבל אם בין כך תהיה אצלו אולי תוכל להיות שליח מצווה ולמסור לו את המכתב?"** - "בוודאי, בשמחה רבה...". התיישב ר' משה וכתב בזריזות את מכתבו הכניס למעטפה סגר ומסר לראש הישיבה. הגיע הלה לטורונטו, וכמובן דבר ראשון עשה את שליחותו של ר' משה. הוא נכנס לאותו עשיר ומסר לו את המכתב. העשיר פותח את המכתב, קורא בו... ומתחיל לחייך... היה זה **'מכתב המלצה' שכתב רבי משה אל אותו גביר, עבור ראש הישיבה.** ר' משה לא אמר לראש הישיבה - "אני כותב לכם מכתב המלצה" ואז הלה יהיה מחויב כלפיו הרגשת הכרת הטובה ותודה. אלא אדרבה, הוא נתן לראש הישיבה להרגיש כאילו הוא שעושה טובה עבורו. העשיר, שקרא את המכתב והבין ממנו, שמוסר המכתב אינו יודע במה המדובר, חייך וכמובן נתן לו נתינה מכובדת...

הצדיק הנסתר הרב יוחנן ג'אניאן זצ"ל הידוע כמחלק ההדסים - נולד בפרס. העניות בבית הוריו הייתה כה גדולה, עד שאפילו נייר לכתוב עליו לא היה. בעודו ילד התייתם מאביו ואימו. אחיו קיימו את צוואת הוריהם ודאגו להעלות את רבינו לארץ ישראל. האדמו"ר מזוועיהל, ר' שלמה גולדמן, לקח את רבינו תחת חסותו, והוא התעלה. רבינו הצטרף לחבורת 'תיקון חצות'. היו מתכנסים בכל לילה זקני תלמידי חכמים וצדיקים, שהיו בוכים את צער השכינה הקדושה. גם לאחר שנישא, העניות שררה בביתו, וכדי להחיות את נפשם היו קונים במשקל לחם יבש.

באחד הימים פנה אליו הרה"ק ר' אהרון ראטה (מ'שומרי אמונים) ואמר לו, כי עליו להביא הדסים לכבוד שבת המלכה - וכן עשה. רבינו היה מהצדיקים הנסתרים והרה"ג ר' אברהם אהרונביץ התבטא לא אחת על רבינו, בעת שיצא ר' יוחנן מביתו, ואמר: "כעת היה בביתי ראש ה-ל"ו הצדיקים, מוכר הבשמים". למרות עניותו היה בשמחה עצומה.

מקובל. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן מופלא. הסתיר את ידיעותיו והיה מתבטא, כאשר ביקשו לערבו בענייני הלכה, כי הוא עם הארץ פשוט ואינו מבין, מה מבקשים ממנו! במוצאי שבתות העידו מספר מקורביו, כי דלתותיו היו נעולות, ולאחר שלחץ אחד מהמקורבים אמר רבינו, כי אליהו הנביא היה בביתו. על אף עניותו הרבה חילק סכומים עצומים לצדקה.

רבינו ידע את יום פטירתו ורמז לא מעט למקורביו על כך. הצדיק התקשר אליהם וביקשם, שיגיעו בזריזות לביתו. שם ברכם כאילו נפרד מהם. לאחר מספר ימים הבינו היטב מדוע נהג כך... כמו כן הדגיש, כי הוא מזרעו של מרדכי היהודי וכאשר התבקש ב-י"ג באדר ה'תשנ"ט (1999) לבית-עולמו, הבינו, את אשר דיבר. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

אביו: ר' חיים. **אמו:** מרת שרח. **אשתו:** מרת שרה (בת הצדיק ר' מיכאל כהן). **מרבתינו:** האדמו"ר ר' שלמה גולדמן מזוועיהל, המקובל ר' יעקב מונסה. **בניו:** ר' אלעזר, ר' יוסף. **ספריו עליו:** ירבי יוחנן מחלק ההדסים - תולדות חייו של רבינו וסיפורי הנהגות צדיקים נסתרים בדור האחרון - ח"א.

אחד מבני משפחתו של הגאון מרן ר' בן ציון אבא שאול זצ"ל סיפר בימי השבעה: "הייתה תקופה, שבה מרן ר' בן ציון אבא שאול לא חש בטוב וקיבל על עצמו, כי לאחר שיתרפא יערוך סעודת הודיה. לאחר זמן מה חזר ר' בן ציון לאיתנו, אולם שכח לעשות את סעודת ההודיה. לילה אחד חלם ר' בן ציון, כי ר' יוחנן ניגש אליו (באותה תקופה היה רבינו בן החיים) ואומר לו: "מה עם הנדר, אשר נדרת לערוך סעודת הודיה לבורא העולם?" וזירזו לקיים את הבטחתו.

למחרת, ר' בן ציון הלך במעלה רח' עזרא בירושלים והנה רואה הוא מולו את ר' יוחנן הפונה אליו ואומר: "מה עם הנדר, אשר נדרת לה' כאשר תבריא?". הגאון הרב בן ציון נדהם, וכמובן, קיים את הבטחתו. מני אז פעמים מספר ניגש לרבינו וביקש ממנו, שיברכו - והוסיף, כי מוכר הבשמים אינו איש פשוט כלל.

יפר ר' ישראל גליס: "היה לי ידיד מבוגר בשם ר' אריה.ג. זצ"ל, אשר שנים רבות התקשה למצוא את בת זוגו. באחד הימים לקחתיו לבית רבינו ושחננו בפניו את צערו של בחור זה. ר' יוחנן יעץ לבחור הנ"ל, כי יפתח גמ"ח לחלוקת תבניות ריקות של ביצים עבור סוחרי ביצי משק, למרות שלא היה מובן מהו הסוד בדבר, קיבל הבחור את דבריו והחל לעסוק בכך.

בכל יום נהג לאסוף תבניות ריקות רבות, ולאחר מכן היה מניחם בישיבת 'עץ החיים' ובזמנו הפנוי מכר בפרוטות לסוחרי ביצים. והנה סובבו מן השמיים, כי במהלך עיסוקו בחלוקת התבניות הכירוהו בעלי משק שונים, ולאחר זמן קצר בא בברית נישואים עם בתו של אחד מבעלי משק ביצים מהגדולים בארץ, או אז הבין, מדוע יעץ לו ר' יוחנן לעסוק בחלוקת תבניות ריקות.

מקורבו, ר' ירון לוי אשר זכה לקחת את רבינו ברכבו בשנותיו האחרונות למירון סיפר, כי בהיותו נער, החליטו הוא וחבריו לעשות מעשה נערות ורשמו על פתק שם של אדם אשר נפטר מן העולם. הם פנו לרבינו וביקשו ממנו להתפלל עבורו לישועה. הצדיק הביט בשם המופיע בפתק ושאל בתמיהה: "הוא עימנו?". מאחר שלא הבנו את כוונתו אמר לנו בצורה, שלא משתמעת לשתי פנים: "זה מן הנפטרים! הוא לא בין החיים!".

פעם הגיע לרבינו אדם, שנזקק לעצה וברכה. בטרם יצא מבית הצדיק פנה אליו ר' יוחנן ושאל: "האם הנחת תפילין היום?". הלה התפלל והשיב כי כמובן הניח. אולם רבינו אמר: "התפילין פסולות! וגם שבע מזוזות בביתך פסולות!". למותר לציין, כי מדברי רבינו לא נפל דבר, ולאחר הבדיקה גילה, שהתפילין פסולות - וכן כל שבע המזוזות שבביתו התגלו כפסולות!

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים וכן בחינוך הילדים